

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

SAYI: 42

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
OCAK 2022

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	1
FOTOĞRAF MAKİNESİ	2
ALO	3
DÜNYA ÇİNÇİLLALARI KORUMA GÜNÜ	4
EKMEK PİŞİRME MAKİNESİ	5
BEN BİR SAKSIYIM	6
TELEFON	7
BİR TAVANIN GÜNÜ	9
DÜNYA HAYVANLARA YARDIM GÜNÜ	10
AKILLI VE SİHİRLİ	11
KÜÇÜK MUCİZE	12
BENİM BAŞARIM	14
HANÇER, KAVGA VE ARKADAŞLIK	16
MUCİZE	20
BİREYİN VAROLUŞUNUN MUCİZEVİ OLUŞU ÜZERİNE	22
TOHUMSUN SEN	24
KAPTAN NEMO	25
MERHABA GARETH BALE	26
ORMANLAR KRALIÇESİ	27
DORIAN GRAY'İN PORTRESİ	29
FAHRENHEİT 451	31
BEŞ ŞEHİR KİTABI ELEŞTİRİSİ	32
AŞKA PERVANE ÖMÜRLER	34
ERİM VE ARKADAŞLARI	35
BİR OBJE OLSAYDIM...	36
MERHABA MİEKO	37
BAY WONKA'YA MEKTUP	38
ESRARENGİZ KAHRAMAN	39
YAZA MERHABA BAYRAMI	40
SADAKO'YA MEKTUP	41
CHARLİE'YE MEKTUP	42
KÖTÜ KAPTAN AHAB	43
MİLLÎ ORTAK RESİM GÜNÜ	44

ÖN SÖZ

Yazma sanatı, eylemlerin en önemlisidir. Yazmak sanatı insanın kendini anlamasının tek yoludur. Başkalarını anlamak için okurken kendini anlamak için yazarsın.

Oscar Wilde, "De Profundis" adlı yapıtında "Kötülüklerin en büyüğü sığılıktır." derken algıdaki zenginliğin ve düş gücünün önemini vurgular. Sığılıktan kurtulmak için başka insanların hayatlarını tanımak, başkalarının gözüyle de bakabilmek gerekmektedir.

Sanat yapıtları bizleri kendi dünyamızın dışına taşıyarak önümüze bambaşka evrenler sermekte, algılama gücümüzü artırmakta ve anlam evrenimizi zenginleştirerek kendimize doğru bir yol açmaktadır.

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

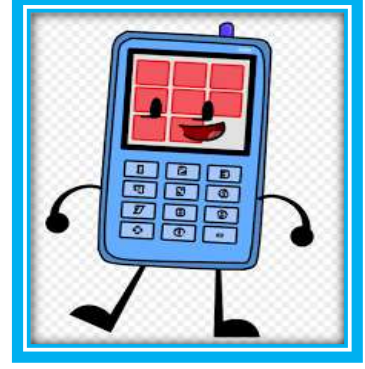
FOTOĞRAF MAKİNESİ

Bir cumartesi sabahıydı, yanı başımdaki saatten gördüğüm kadarıyla sabahın erken saatleriydi. Her zamanki gibi erken uyanmıştım -okul olduğu için hafta içi erken kalkardım, erken kalkmaya alıştığım için hafta sonu da erken kalkardım-ama bugünü her zamankinden farklı yapan bir şey vardı. Bir tuhaf hissediyordum. Daha yeni yeni kendime geliyordum ki bakışlarımı, beyaz, ahşaptan yapılmış, kapağı aynalı portmantoya doğru çevirdim. Eflatun rengi koltukların arasına tam ortalanmış olarak duran ahşap sehpanın

üzerinde fotoğraf makinemiz duruyordu. Kendimi neden aynada göremediğimi birkaç saniyeliğine de olsa düşünsem de sonrasında aynaya baktığım açıdan dolayı olduğunu düşündüm. Sahi, ben neden salonda uyumuştum? Herhalde gece yorgunluktan uyuyakalmışım diye düşünüp çok da sorgulamadım. Zaten üzerimde nedensizce bir yorgunluk vardı, her yerim ağrıyordu. Yine de artık kalkmam gerek diyerek hareket etmeye çalıştım ama olmadı. Hareket edemiyordum. O an çok korktum. Neden hareket edemiyordum? Annelere seslenmek istedim ama seslenemedim. Sesim çıkmıyordu. O an tekrar portmantodaki aynaya baktım. Acaba hala rüya mı görüyordum? O an tekrar bakışlarımı portmantodaki aynaya çevirdim. Herhalde eşya olmuş olamazdım, değil mi? O sırada kardeşimin odasından gelen gürültüler duydum. Uyanmış olmalıydı. Duyduğum seslerden herhalde yaklaşık birkaç dakika sonra salona geldi. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum ama bence kardeşim yardımcı olabilirdi. En azından, annelere haber verip beni hastane gibi bir yere götürmelerini söyleyebilirdi. Kardeşim, bana bakıyordu. Bana doğru yaklaştı. Sonrasındaysa "Fotoğraf makinesine bakayım bari." dediğini duydum. Bana dokunduğunu hissettim. Ne oluyor anlamıyordum. Aynalı portmantodan fotoğraf makinesine dokunduğunu açıkça görebiliyordum. İyi de bana dokunuyordu, hissediyordum. O an şaşkınlığa uğradım. Ne yani, ben şimdi fotoğraf makinesi mi olmuştum? Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir umut ben olduğumu anlar diye kardeşime işaret vermeye çalıştım. Flaşımı açtım, sayısız fotoğraf çektim. Işıklarımı açtım, kardeşime işaret vermeye çalıştım. Kardeşim bana, yani fotoğraf makinesine, ne olduğunu anlamayan gözlerle baktı. Yanlış bir şeylere bastığını düşündü. Sonrasındaysa babamın enerjik bir şekilde "Günaydın!" dediğini duydum. Kardeşim, babamın yanına gidip bir şeyler söyledi. Umarım ben olduğumu anlamıştır diye düşündüm. Babam beni eline aldı. Ona da flaşımı yaktım ama ben olduğumu doğal olarak anlamadı. Bozulduğumu sanıp yeni bir makine almasından korkup durdum. Nasıl olsa ben olduğumu anlaması neredeyse imkânsızdı. Beni şöyle bir süzdü. Bir iki düğmeye bastı. Sonrasındaysa "Gayet sağlam duruyor." dedi. Hiçbir şey olmamışçasına kahvaltılarını ettiler. Sanki ben hiç var olmamıştım. Nerede olduğumu merak etmediler. Sonrasında, sanki normal bir günmüşçesine pikniğe gittiler, fotoğraf çekmek için beni de yanlarına aldılar. Artık bir fotoğraf makinesiydim. Fotoğraf makinesi olduğumdan ailem varlığını unutsalar da en azından mutlu anlarında onlarla beraber olabilecek, mutlu anlarını onlar için kaydedecek, işe yarayacaktım. Artık, onların fotoğraf makinesiydim.

Günlerden 7 Kasım 2021 Pazar idi. Gece olmuştu ve yarın okula gideceğimden pek geç kalmadan uyumaya gitmiştim. Güzel bir uyku çektikten sonra kalkma saatimin çoktan gelip geçtiğini gördüm ama alarmım çalmamıştı. Telefonumu aramak için yataktan kalkmaya çalıştığımda yatağın boyuma göre bir hayli büyük olduğunu fark etmiştim. Yataktan kalkamamıştım. Kollarımı hareket ettiremiyordum. Bu işte bir terslik olduğunu fark edip annemi çağırmıştım. Annem odaya ilk girdiğinde beni bulamadı. Anneme seslendiğimde annem benim bir telefona dönüştüğümü anladı ve yüksek bir sesle çığlık attı. Anneme ne olduğunu söylediğimde bana telefona dönüştüğümü söyledi ve bana bir ayna getirdi. Sahiden de son model bir telefona dönüşmüştüm. Telefona dönüştüğüm için vücudumun her bir organı metaldi. Örneğin kafamın arkasında kamera, ağzımda bir hoparlör, kollarımda bir telefon kılıfı vardı. Annem beni yataktan kaldırmak için eline aldı ve kahvaltılık sofrasına götürdü. Fakat hiçbir şey yiyemiyordum. Annem ne yapacağını bilemiyordu. Su dahi içemiyordum çünkü eğer içersem hoparlöre su kaçırdı, yani konuşamazdım. Annem bana yemek vermek için beni şarj etmeyi düşündü. Şarj ettiğinde gerçekten de karnım doyuyordu. Şarjım yüzde yüz olduğunda tamamen doymuştum. Okula gidemiyordum bu sebeple vücudumu kullandım, telefonla öğretmenimi aradım. Öğretmenime olup bitenleri anlattığımda önce bana inanmadı. Ben de kendisini görüntülü aradım. Sınıftaki arkadaşlarım hem çok gülmüş hem de çok şaşırmışlardı. Ne yapacağımı gerçekten hiç ama hiç bilmiyordum...

Telefon olmanın verdiği belki de tek avantaj kendi vücudum üzerinden dilediğimi yapabilmemdi. Oyun oynayabiliyordum, sosyal medyada gezinebiliyordum, istediğim herkesi arayabiliyordum, kendi üzerimden notlar alabiliyordum, hesap makinesini kullanabiliyordum ve daha birçok şey yapabiliyordum. Fakat bu avantajların yanında bir kamyon dolusu dezavantajı vardı. Yürüyemiyordum, elimi ve yüzümü yıkayamıyordum, okula gidemiyordum, basketbol oynayamıyordum, kısacası hep birine ihtiyaç duyuyordum. Bu sebeple gerçekten çok üzölmüş ve kendimi kötü hissetmiştim...

Babam işten döndüğünde benim halime çok şaşırdı. O da benim gibi ne yapacağını bilemiyordu. Saat geç olmuştu ben de kendimi rahatsız etme moduna alıp uykuya daldım. Ertesi gün uyandığımda şükürler olsun ki normal vücuduma kavuşabilmişim ve artık normal bir insandım. O gün kahvaltılık ettim, elimi ve yüzümü yıkadım, okula gittim, arkadaşlarımla teneffüste oyunlar oynadım, ödevlerimi yaptım, anneme ev işlerinde yardımcı oldum, yürüyüş yaptım, basketbol oynadım ve daha birçok şey yaptım. Telefona dönüştüğüm gün benim için berbat bir gündü. O günü hiç unutmayacağım ve o günü her hatırlayışımda hâlime şükredeceğim...

ÜNAL YAMAN 8/B

DÜNYA ÇİNÇİLLALARI KORUMA GÜNÜ

Çinçillaları tanıyor muyuz? Belki tanısak bugün gerçekten olurdu. Çinçillalara bir bakalım. Çinçilla (Chinchilla), çinçillagiller familyasının bir cinsi olan kemirgenlerdir. Kökeni aslen Güney Amerika olup önceleri mavimsi boz postu yüzünden avlanmış ve neredeyse nesli tükenme aşamasına varmıştır. Bugün de ev ve kürk hayvanı olarak kullanılmaktadırlar. Çinçillaları koruma günü 11 Kasım'da kutlanacaktır. Bugün insanlar birlikte toplanacaktır. Ancak bu normal bir toplanma olmayacaktır. Herkes Çinçilla kostümü giyecektir ve özel toplanma alanlarında buluşacaktır. Bu alanlarda türlü türlü eğlenceler olacaktır. Dönme dolaplar, Çinçillalı ayna labirentleri, "Avcı Avı" sadece bunlardan birkaçıdır. "Avcı Avı" insanların Çinçilla kostümleriyle plastikten avcılarını vurduğu bir oyundur. "Çinçilla Korku Tüneli" ise karanlık bir alanda aniden avcılarının çıktığı dehşet verici bir alandır. Bu etkinliklerin yapıldığı alanlarda insanlar sosyalleşme imkânı bulacaktır. Ayrıca açık büfe ve bu büfede türlü türlü Dünya'nın her yerinden lezzetler olacaktır. Çinçillaların korunması ile ilgili konuşmalar yapılacak ve ünlü bilim insanları gelecektir. Bu etkinliğe girişte para alınmayacaktır. İnsanların görebileceği Çinçillalar olacaktır ve zarar vermeden yaklaşmak ve hatta dokunmak yasal olacaktır. Bu etkinlik sırasında insanlar bilinçlenecektir. Yurt dışından insanların da olacağı bu etkinlik kültürel etkileşimi de sağlayacaktır.

YAĞMUR AKGÜL 7/A

EKMEK PİŞİRME MAKİNESİ

Gözlerimi açıyorum. Neden hareket edemediğime anlam veremiyorum. İşte o anda fark ediyorum ki mutfağın girişinde mermer tezgâhın üzerinde sessizce beklemekteyim. Birkaç denemeden sonra insan olmadığımı anlıyorum.

Mutfağın kapısı açılıyor. Ev halkı telaşlı bir şekilde içeriye giriyor. Annem ve babam bana kahvaltı hazırlıyorlar. Oysa ben şu an kahvaltı yapamam çünkü bir makineyim. Annem kapağımı açıyor ve karnımdaki demir çubuğa bir aparat takıyor. Sonra sırasıyla su, zeytinyağı, yoğurt, bolca un, maya, şeker ve tuz ile dolduruyor içimi. Galiba çalışma vaktim geldi.

Şimdi malzemeleri karıştırmaya başlıyorum. Bir süre hamurun mayalanmasını bekleyip içimdeki sıcak teller yardımıyla kabaran hamuru pişiriyorum. Bu hoş koku bana çok güzel geliyor fakat ben neler döndüğünü anlamıyorum. Neden buradayım? Neden bu işi yapıyorum?

Bir yandan annem ve babam beni arıyor. Gerçek beni. Seslenmek, ben buradayım demek istiyorum fakat iletişim kuramıyorum. Hamura yazı yazsam anlarlar mı acaba? Bütün bu gereksiz düşünceleri bırakıp panikliyorum istemsizce. Hayatımın geri kalanı boyunca makine mi olacağım yoksa?

Makineyi ilk aldığımız günü hatırlıyorum. Eve gelir gelmez nasıl da istekle kutusundan çıkarıp kurmuştuk. Hem ailenin yeni üyesi olmasının verdiği heyecanla hem de marketlerdeki ürünlerin çeşitsizliğinden olsa gerek eskiden onu daha sık kullanıyorduk. Haftada en az üç kez onu çalıştırırdık. Bütün yemeklerin yanında yenen, her sofranın baş tacı olan ekmeği o yapardı bize. Şimdi ise ben o makinenin ta kendisiyim.

Peki insan olan ben nerede? Ne yapıyor? "Ben neredeyim?" diye bağırmaya başlıyorum. Sesim gittikçe artıyor ve sonunda kulakları sağır edecek tiz bir çığlığa dönüşüyor. Bu haykırış, ekmeğin piştiği zaman makineden çıkan ses ile birleşiyor. Makinenin sesi beynimde yankılanıyor, gittikçe daha da rahatsız edici bir hâle bürünüyor.

Sonunda uyanıyorum. Yataktan kalkıp mutfaktan gelen sese doğru gidiyorum. Burnuma hoş kokular gelmeye başlıyor. Annem uzun zaman sonra ekmeğin yapmış. Elimi ve yüzümü yıkayıp sofraya oturuyorum.

Kahvaltıya başlamadan önce anneme ve babama rüyamda önümdeki ekmeğin pişiren makine olduğumu anlatıyorum. Hepimiz kahkahalarla gülüyoruz.

MAHİR KUZİY AKCAN 8/B

BEN BİR SAKSIYIM

Bugün farklı bir gün. Uyandığımda her zamanki gibi ranzanın üst tarafında uyanmadım. Balkondaki bir saksı olarak uyandım. Büyük ihtimalle bir rüyadayım ama sanırım bir gün boyunca bir saksı olarak kalacağım. Çünkü güneş doğduğundan beri, altı saattir, dışarıyı izliyorum.

Evdeki herkes uykucu, günlerden de pazar olduğu için herkes geç uyanacak. Sonunda babam ve kardeşim uyanıp kahvaltı için gevrek almaya gittiler. Annem de o sırada kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Annem tarifleriyle her zaman bizi şaşırtmayı becerir. Bugün de artık klasikleşmiş olan bulut yumurtasından yapmış. Kardeşim ve babam eve gelince anneannemi çağırıp hep birlikte sofraya oturdular. Şu an masada olmayı çok isterdim, o kadar güzel kokuyor ki yemekler.

Yemekten sonra annem ve babam alışveriş için dışarıya, anneannem gazetesini okumak üzere balkona çıktı. Kardeşim ise annemi ödev yapacağına dair kandırıp televizyonun başına geçti. Her zamanki gibi annem gelmeden son beş dakikada ödevinin tamamlamaya çalışacaktı. Ben de anneannemin kendi kendine konuşmasını dinleyerek çevreyi izlemeye başladım. Apartmanımızın altındaki restoranda birçok yemek yiyen kişi vardı. Hepsinin masasını teker teker incelerken bir masadan kahkahalar yükselmeye başladı. Malum hem deniz kenarı hem de açık hava olunca bir martı masaya kakasını yapmıştı. Ben de masadakilerle beraber gülmeye başlamıştım fakat mutluluğum çok uzun sürmedi çünkü kedim Lucy tuvaletini bana yapmaya karar vermişti. Neyse ki içimde çiçek yoktu. Geri dönüştüğümde yapacağım ilk işin ne olacağı belli oldu!

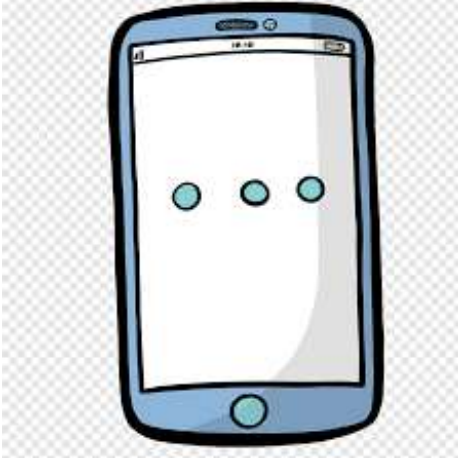
Annem ve babamın alışverişten döndüğünü balkondan gördüm. Annem yine reyhan almıştı. Hep dikmeyi deniyor fakat bir türlü tutmuyordu hatta bu saksıda da denemeleri olmuştu. Reyhanı salatalarda kullanınca çok lezzetli oluyor, bu yüzden de denemeye devam ediyordu. Babamda her zamanki gibi kendini tutamayıp indirimdeki her şeyi almıştı. Bir anda içerden bir ses geldi. Kardeşim anne ve babamın geldiğini görüp ödevini tamamlamak için odasına doğru koşuyordu. Umarım yetişir, aksi taktirde babamla bisiklet sürmeye çıkamazdı. İkisinin de yapmayı en sevdiği şey buydu.

Kardeşim anneannemin yardımıyla ödevini bitirdi. Babamla bisiklet sürmeye çıktılar. Ben de onlar kaybolana kadar izledim. Saksı olmak zor işmiş çünkü ben böceklerden çok korkarım. İçimde toprak olduğu için böcekler tabii ki de yanıma geldiler. O kadar korkunçtu ki... Normalde küçük boylarından bile korkarken şimdi yanımda dev gibiydiler! Onlar yanımdan gidene kadar akşam oldu hâliyle de uykum geldi. Bu geri dönüşeceğim anlamına geliyordu.

Bir daha saksı olmak ister miyim bilmem ama bugün çok güzel geçtil!

BUSEM AKBAŞ 8/A

TELEFON

Bugün yine pencereden sızan güneş ışığı, mutfaktan gelen o kızarmış ekmeklerin ve enfes pankeklerin kokusuyla annemin güzel sesiyle uyandım. Küçük bir sorun vardı, annem benim odama gelip beni uyandırmadı. Sadece ağabeyimin odasına girdi ve onu kaldırdı. Bir dakika, ben de kendi odamda değildim. Önce ne olduğunu anlayamadım. Sonrasında artık bir insan değil telefon olduğumu fark ettim. Çok korktum, ne yapabileceğimi, eski hâlime nasıl dönebileceğimi bilemedim. Önce bağırmaya, sesimi duyurmaya çalıştım evet çok saçma ama ne yapacağımı asla bilemiyordum sadece denemek istedim ama olmadı.

Peki, bana ne oldu, ne oldu da ben bir eşyaya dönüştüm. Birinin bana yardım etmesi lazımdı yoksa bu durumdan asla kurtulamayacaktım.

Ben tam bunları düşünürken ağabeyim yola çıkmıştı. Onun telefonu olduğum için ben de onunla okula gidecektim. Eşya olsan bile okula gitmek zorundasın işte. Neyse okula vardık. Aslında telefon olduğum için mutluydum. Sonuçta işe yarayan bir alet olmuştum. Okul çok sıkıcı geçti çünkü sadece çantasında karanlık bir yerde kapalı bir şekilde sadece durdum ta ki biri gelip beni alıncaya kadar galiba beni çalmışlardı. Açık olmadığım için alarm da çalamıyordum. Beni çok korkunç bir yere götürdüler ve oraya bıraktılar. Çok korkuyordum. Ne yapacaktım. Nasıl kendimi buradan kurtaracaktım. Bir süre sonra biri geldi ve beni alıp açtı. Beni açtığı gibi alarmımı açtım ama hiçbir işe yaramadı çünkü hiç kimse yoktu etrafta. Sonra şifreyi bulmaya çalıştılar ama asla bulamadılar en sonda da tabii ki telefonun akıllı sistemi kendini kapattı. Ben de çok yorulmuştum ve uyudum. Uyandığımda telefonun şifresini açmışlardı ve beni satmaya çalışıyorlardı tam biriyle anlaşmışlardı ki polis geldi. Annem ve babam polisi aramışlardı ve beni daha doğrusu telefonu arıyorlardı. Bu arada ben telefona dönüştüğüm için bir şeyler olmuştu ve ailem benim gibi bir çocukları olduğunu bilmiyorlardı. Bu olan biten her şeyin bir rüya olmasını ve hemen uyanmayı diledim. Polis beni aileme teslim ettikten sonra eve gittik. Eve geldiğimizde ağabeyimin telefonu yani ben çalmaya başladım. Telefonu açtığımda yazılım yarışmasını kazandığımı duyunca yanlışlıkla beni yere düşürdü. Canım çok acıdı. Her neyse en azından bir yerim kırılmadı ama çok sevindim onun adına ve bir daha telefonumu yere düşürmeyeceğim tabii eski hâlime dönebilirsem. Eve girdiklerinde beni ve diğer tüm telefonları bir masaya koydular. Babamın ve annemin telefonuyla arkadaş olacağımı hiç düşünmezdim. Aslında direkt telefon olarak uyanacağımı hiç düşünmezdim. Neyse oldu bir kere. Onlarla çok yakın arkadaş olduk. Onlarla biraz sohbet ettikten sonra aslında telefonlarım konuşamadığını hatırladım ve onlara onların nasıl konuştuklarını sordum ve cevaplarını duyunca hem çok şaşırdım hem de çok sevindim. Yalnız değildim! Onlar da benim gibi telefona dönüşmüşlerdi. Bunun nasıl olduğunu ve ne zamandan beri böyle durduklarını sordum. Bu durum çok karşılaşılan bir durummuş aslında. İnsanlar eğer rüyalarında herhangi bir nesneye veya bir alete dönüştüklerini görürlerse veya keşke ben bu eşya olsam şu eşya olsam derlerse o günün gecesi o alete dönüşüyorlarmış ve kendi kıymetlerini anlıyorlarmış. Yani bu durum aslında insanların kendi durumları için şükretmeleri gerektiğini ve o yerine geçmek istedikleri aletlerin nasıl zorluklar

çektiklerini öğrenebilmek içinmiş. Ben de dün telefon olmak istediğimi hatırladım. Telefon olmak istemiştım çünkü insanlara hem yararları vardı hem de daha az yoruluyorlardı yani en azından dün öyle düşünmüştüm. Ama bugün anladım ki onların işi de zormuş. Ama annemin telefonunun yaşadıkları bizimkinden daha farklıymış anladığım kadarıyla. O hiç rüyasında bir eşya olduğunu görmemiş ve hiçbir eşya olmak istememiş onun durumunu çok araştırmışlar ama hiç çözüm bulamamışlar. Babamın telefonu bir haftadır annemin telefonu ise üç gündür telefona dönüşmüş bir şekilde duruyormuş. Biz konuştuk konuşacağız derken zaman geçmiş, saat 10.00 olmuştu. Herkes telefonunu aldı ve odasına çekildi. Ben de çok güzel uyumuşum. Sabah kalktığımda eski hâlime dönemeyeceğimi biliyordum. Fakat öyle olmadı. Sabah kalktığımda telefon değildim, kurtulmuştum! Ama bir sorun vardı çünkü hiç kimse evde yoktu ve hiçbir yere gitmemişlerdi gece boyu. Yoksa hepsi eşya mı olmuştu?

BEREN SARI 8/B

BİR TAVANIN GÜNÜ

Bu sabah uyandım, bir tavaydım. Karanlık çekmecedeki üstümde bir tencere ve bir de kapak vardı. Spatula ve tahta kaşıklar kutunun içinden gülümsüyordu bana. Büyük siyah bir tavaydım.

Saat kaçtı bilmiyorum ama bir kış günü havanın aydınlanacağımız kadar geç bir vakitti. Sonunda evdekiler uyandı ve kahvaltıyı hazırlamaya geçtiler. Buzdolabından bir şeyler aldıklarını duyabiliyorsun. Aralık kalan bir üst çekmece açıldı ve masaya koymak için çatal kaşıklar alındı. Su kaynamıştı, fokurdama sesi geliyordu ardından çay demlendi. Sıra en son yumurtaya gelmişti. İşte şimdi sıra bendeydi. Önce üstümdeki ağır tencere ve kapak alındı. Üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Bir kuş kadar hafif hissediyordum ki uzun sapımdan tutup beni en büyük göz ocağına aldılar. Ocağın altı açıldı, hafif hafif alt tarafım ısınmaya başlamıştı. Yumurtadan önce tereyağı geldi. Sıcak yüzeyime dokunduğu an erimeye başlamıştı. O tamamen erirken bir kaba tam dört tane yumurta kırıldı. Bir çatal yardımıyla karıştırıldı ve en son tuz eklendi. Bunlar oluncaya kadar tereyağı erimişti bile ve yumurtayla buluşmak için can atıyordu. Yumurta eklendi ve anında pişmeye başladı. Çekmecedeyken bana gülümseyen spatula geri dönmüştü. Yüz ifadeleriyle bana "Merak etme yüzeyim yumuşaktır, seni çizmez, acıtmaz." dedi. Bir tarafı pişmiş olan yumurta spatulayla çevrildi ve birkaç dakikada pişmişti bile. Hemen dört parçaya bölündü ve tabaklara konuldu. Beni ise ocağın üstüne geri koymuşlardı, üstümde spatula duruyordu.

Kahvaltılarını ettikten sonra bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladılar. Önce tabaklar ve masadaki diğer şeyler yerleştikten sonra ben ve spatula kalan boşluğa akşamdan kalan bulaşıkların yanına konduk. Bir süre orda bekledikten sonra kapak kapandı ve bulaşık makinesi çalışmaya başladı. Önce bir su dalgası vurdu bizi ve deterjan köpürmeye başladı. Köpük köpük olan deterjan gıdıklıyordu ve temizledikçe iyi hissettiriyordu. Son durulamanın ardından bütün tabaklar ve diğerleri parıl parıldı. Kimsenin üstünde bir damla yağ bile kalmamıştı. İçerisi çok sıcaktı ki hemen kuruyuverdik. Makinenin ışığı yanmıştı ve bittiğini anlamıştı evdekiler. Üstteki bardaklar çok mutlu görünüyordu bir çay lekesi dahi kalmamıştı. Önce onlar dolaplara yerleştirildi ve en son bize sıra geldi. Çekmecedeki yerimizi aldık. Üstüme yeniden tencere ve kapak konsa bile hiç ağır gelmiyordu. Günün yorgunluğu üstümdeydi. Çok güzel bir gün geçirmiştik. Çekmecedeki herkes bugün üstünde ne yemekler pişirildiğini anlattı. Anlaşılan herkesin günü iyi geçmişti ve yatma vakti gelmişti.

DEFNE ADIGÜZEL 8/B

DÜNYA HAYVANLARA YARDIM GÜNÜ

Bugün hayvanlara yardım günü çünkü doksan yıl önce bir yangın olmuş ve çok sayıda hayvan ölmüş. Hiç kimse müdahale edememiş. Bunu telafi etmek için o gün her yıl yardıma ihtiyacı olan hayvanlara yardım ediyoruz. Bugünün tarihini soracak olursanız, bugün 7 Mart.

Katılmak isteyenler varsa geçen yıl neler yaptığımı anlatayım: Etkinliğe katılmak için İnternet üzerinden başvuru yapmalısınız.

Başvuru yaptıktan sonra buluşacağınız yer size e-posta olarak gönderiliyor. 7 Mart günü gelince verilen saatte o konuma gitmelisiniz. Grubunuzla birlikte sizi yardıma ihtiyaç duyan hayvanların yanına götürüyorlar. Uzman bir görevli ne yapacağınızı gösteriyor ve sonra siz uygulamaya geçiyorsunuz. Aç hayvanları besliyor yaralılara ise sargı bezleri ile müdahale yapıyorsunuz.

Her sene seviye atlıyorsunuz geçen sene üçüncü seviyeydim. Bu sene dördüncü seviyeyim. Yangınlarda mahsur kalan hayvanlarda oluşan yanıklara müdahale edeceğim. Seviyeler on sekiz yaş altları için. On sekiz yaş üstündekiler hayvanları yangından kurtarıyor. İki yıl sonra ben de on sekiz yaşına basacağım ve yangınlardan hayvanları kurtaracağım. Bundan dolayı çok mutluyum.

Bu etkinliğe katılmak zorunda değilsiniz elbette. Sokakta gördüğünüz yardıma muhtaç hayvanlara da yardım edebilirsiniz. Balkonunuza konan kuşlara ekmek de verebilirsiniz. Sokakta gördüğünüz hayvanları sahiplenebilirsiniz. Bu etkinlikte önemli olan hayvanları düşünüp onlara yardım etmek.

DAMLA NUR ÇİNAR 7/A

AKILLI VE SİHİRLİ

Sabah uyandığımda kendimi siyah arkası bantlı, streç filme sarılmış, pilsiz veya pili bitmiş bir televizyon kumandası olarak bulmak isterdim. Babam ilk önce televizyon kumandasının neden çalışmadığını bulmak için beni iyice sallar, koltuğun köşesine vurur, bu neden çalışmıyor, diye anneme sorardı. Annem de nereden bileyim, şu kumandayı bir türlü elime alamıyorum ki sen bozmuşsundur, diye babama cevap verirdi. Ben ise hâlâ babamın elinde sallanır şekilde çalışmayı bekliyor olurdum. Sonra babam, televizyon kumandasının pilini değiştirir ve televizyon kumandası çalışırdı.

Ben yani televizyon kumandası çalıştıktan sonra babamın izlediği kanalları sürekli değiştirirdim. Annem televizyon kumandasını babamdan istediğinde hemen anneme koşardım.

Tabii iyice sallamak ve koltuğun köşesine vurmak eski nesil kumandalara uygulanan bir tamir şekli idi. Televizyonun yenilenmesi ile kumandamız da artık akıllı kumanda olmuştu. Bu kumandanın diğer adı sihirli kumanda idi çünkü kumandanın içinde fare olarak

kullanılabilip çok fonksiyonlu çalışabiliyordu.

Bu ödevi hazırlama aşamasında ise mucize oldu, akıllı televizyon kumandası bozuldu. Babam kumandanın çalışmadığını ve yenisini almamız gerektiğini söyleyerek "O iş bende yarın ben alırım dedi."" Akşam eve geldiğinde üç hafta sonra akıllı kumanda gelecekmış ülkede kalmamış, dedi.

Dedim ya mucize oldu, sabah uyandık ve kumanda çalışıyor. Yaşasın! Neden bozulduğunu ve nasıl çalıştığını anlamadık. Ama ben evin akıllı kumandası olmaya karar verdim.

Bir gün evde çok sıkılmıştım ve aklıma UV ışınları ile evdeki bütün elektronik eşyaları çalıştırabileceğim aklıma geldi. Sonra televizyonu açtım ve bir yemek programı gördüm.

Bir anda aklıma bir fikir geldi. Eğer ben UV ışınları ile evdeki bütün eşyaları çalıştırabiliyor isem anneme güzel bir kek hazırlayabilirdim. Mikserin içinde hazırda bulunan kek hamuru vardı ben de mikseri çalıştırıp hamuru güzelce karıştırdım. Ardından fırını açtım ve derecesini ayarladım kek hamurunu kek kalıbının içine koyup fırına verdim fırın onu güzelce pişirdi. Akşam eve annem geldi ve telefonda birileri ile konuştuğunu duydum eve misafir gelecekmış. Annem de akşam yemeğinden sonra misafirlere ne ikram edeceğim diye düşünürken fırının içindeki keki gördü hem annemi mutlu etmiş hem de misafirlere ne ikram edeceğim derdinden kurtulmuş oldu yani bir taşla iki kuş vurmuş oldum.

DURU KARAÇEPIŞ 8/B

KÜÇÜK MUCİZE

Güneşli bir kış sabahına uyandım. Kuşlar her sabah olduğu gibi yine hiç durmadan ötüyorlardı. Bana uyanmamı emrediyorlardı fakat benim yataktan kalkmaya hiç gücüm yoktu. Bütün gün yatağımda yatıp o hiç susmak bileyen kuşların seslerinde boğulmak istiyordum. En sonunda kalkmam gerekecekti, biliyordum. Ağır ağır yorganı üstümden atıp aşağı indim. Babam için gün çoktan başlamıştı bile. Kahvaltı için ocağın başında bir şeyler pişiriyor aynı zamanda

gazetesini okuyordu. Televizyondaki haber sunucusunun sesi duyuluyordu arkadan. Hava yağmurlu olacaktı, öyle diyordu. Orada olduğumu fark edince beni gülümseyerek selamladı. Ben de ona yardım etmeye koyuldum. Kahvaltımızı beraber sessizlik içinde ettik. Bugünün onun üzerinde etkisi olduğu çok net anlaşıyordu. Gözünün altındaki morluklardan gece doğru düzgün uyuyamadığı belliydi. Bugün annemin ölüm yıldönümüydü. Üzerinden ne kadar uzun zaman geçerse geçsin acısının dinmediği çok aşikârdı ama saklamaya çalışıyordu. Hayat arkadaşını çok özlediğini biliyordum.

Anneme hastalığından dolayı yaşama şansının çok az olduğu söylenmişti. Babam bunu duyar duymaz hemen annemle evlenmiş. Doktorların ona öleceksin demesine rağmen o hayata karşı koyarcasına yaşamaya devam etmiş ve çocuk sahibi olmuştu. Ben sekiz yaşındayken hayatını kaybetti. O yüzden annemi pek hatırlayamıyordum. Onu gerçekten tanıma şansına hiç sahip olamamıştım. Hayat ne kadar garipti. En sevdiklerimizin artık sadece anılarımızda yaşaması ve artık bizim için sadece anılardan ibaret olmaları ne kadar da tuhaftı. Annem bunu biliyor olmalıydı. Anılarımda onu yaşatmamı istiyordu anlaşılan. Bana on sekizinci yaş günüm dâhil her sene için hediye bırakmıştı. Bu hediyeler onun dediğine göre yanımda olup bana vermek istediği tavsiyelerdi. Doğum günlerim bu yüzden benim için ayrı bir anlam taşıyordu. Annemin benimle olduğunu diğer zamanlardan daha çok hissedirdim. On sekiz yaşına bir hafta önce girmiştım ama bu sefer hediye hep yaptığım gibi derhal açmadım. Bekledim, bekledim çünkü bu annemden gelen son hediyem olacaktı. Bana bıraktığı son hatıranın gitmesini istememiştım.

Kahvaltıdan sonra hazırlandım. Babama biraz dolaşacağımı söyleyip mektubu da elime alarak dışarı çıktım. Her zamanki gibi sokaklarda dolaşıyordum. Hava bulutlanmıştı bile. Sabah uyandığımda beni karşılayan güneşten eser yoktu. Esnaflar dükkânlarını açıyordu. Bazıları gelen mallarını taşıyor, bazıları beklenen yağmur için hazırlık yapıyorlardı. İşlerine gitmek için hazırlanan insanlar yollara dökülüyor, köpekler kaldırım kenarlarında uyuyorlardı. Sabah telaşı her taraftan duyuluyordu ama aynı zamanda etraf çok sakindi. Deniz kenarına doğru uzun bir yürüyüş yaptım. Bir süre etrafımı izledim, neredeyse kimse yoktu. Birkaç kişi sabah sporunu yapmak için gelmişti, onlar da yağmur yağacağı için evlerine dönmeye başlamışlardı. Çok süre geçmeden yağmur yağmaya başladı. Denizin üstüne düşen damlalara baktım. Sanki gökyüzü içini döküyordu denize. Dünya benimle ağlıyordu belki de.

Mektubum ıslanmasın diye çantamdan çıkarmıyordum ama daha fazla beklemek istemedim. İlk bulduğum kafeye oturup bir çay söyledim. Çantamdan mektubumu çıkardım, şükürler olsun ıslanmamıştı. Peki, annem ne yazmış olabilirdi bana son mektubunda? Burada olsaydı ne düşünürdü benim hakkımda? Gülümser miydi? Gülümsüyor muydu şu an bana? Onun o gülümsemesini son bir kez de olsa görmeyi o kadar çok isterdim ki. Ona dair çoğu anım silinse de o gülümsemeyi hiçbir zaman unutamazdım. Anne şefkatindeki huzurun simgesiydi sanki. Hemen okumaya başlamazsam bu düşüncelerin sonsuza kadar gideceğini biliyordum. Mektubu özenle açıp okumaya başladım. Şöyle diyordu:

"Sevgili Kızım,

Doğum günün kutlu olsun bir tanem. Bugün on sekiz yaşındasın. Keşke senin yanında olabilseydim. Keşke ne kadar güzel bir insana dönüştüğünü görebilseydim. Büyürken seninle olabilmeyi, düştüğünde elini tutan olmayı, yaptığın seçimlerde arkanda durabilmeyi çok isterdim. Ama biliyorum bunları ben olmadan da yapabilecek kadar güçlü birisin sen. Ne olursa olsun her işin üstesinden geleceğini biliyorum ve seninle çok gurur duyuyorum.

Senden bu hayata tutunmanı istiyorum. Bu adil olmayan evrende her zaman güzellikler bulabileceğini biliyorum. Bu güzelliklere tutunabilmeni diliyorum ve benim için üzülmeni istemiyorum. Hikâyem mutsuz bir sonla bitmiş gibi gözükebilir ama asla öyle düşünme. Her geçirdiğim dakika için minnettarım. Benim mucizeler dolu bir hayatım vardı. İnsanlar bir çocuğumuzun olacağını öğrendiğinde çok şaşırmıştı çünkü bu kadar yaşamam imkânsız gibi gözüküyordu. Bunu başarmak bir mucizeydi ama işte oldu. Sen benim küçük mucizemdin. Hayatımıza doğduğun anda renk getirmiştin. Bana her gün yaşadığımı hatırlatıyordun.

Bu benim sana son mektubum ama bu bir yere gittiğim anlamına gelmiyor. Ben senin hep yanındayım. Bunu fark etmesen de ben hep oradayım. Seni çok seviyorum küçük mucizem."

Mektubu bitirdiğimde aktığını fark etmediğim gözyaşlarım kâğıda düşmüştü çoktan. Camdan dışarı baktım. Sabahki güneş geri dönmüştü, yine beni selamlıyordu. Işıklar denizin üstüne düşüyordu hayat bulmuşçasına. Dalgalardeki parıltı çağırıyordu sanki martıları kendine. Ağlayan gök şimdi gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim.

BADE ELENUR YILMAZ 11/C

BENİM BAŞARIM

Başarmayı nasıl tanımlarsınız? "Başarmak" kelimesinin tanımı sorulduğunda birçok kişi aklından geçen birkaç kelimeyi art arda sayarak tanımlama yaptığını düşünür. Bu kelimelerden bazıları "tatmin olmak, ermek, doygunluk seviyesine ulaşmak" olabilir. Bana soracak olursanız, hayatımızda çok önemli bir noktaya yerleştirdiğimiz ve uğruna birçok şeyi feda ettiğimiz bu durumu, aklımıza o anda gelen birkaç

kelimeyle tanıtmamanın başarma eylemine bir ihanet olduğu bile söylenebilir. Yapılan tanımlarda tutarsızlık ortaya çıkaran bir durum da vardır. Başarıdan bahsetmek yerine başarının bize nasıl hissettirdiğinden bahsetmek daha sık tercih edilir. Ayrıca, insanlığın bu konu hakkında farkına varamadığı en önemli unsurlardan biri de aslında başarının ve hissettirdiklerinin kişiden kişiye değişebilen bir kavram olmasıdır. Buradan hareketle, kendimizin başarı olarak görmediği ama başkası için çok önemli bir adım olabilen bir durumu başarı kapsamının dışında saymanın yanlış olduğu sonucuna varabiliriz. Israrla başarı algısının üzerinde durmamın sebebi, hayatımın çok önemli bir kısmında büyük bir rol oynamasıyla ilgili.

Küçük yaşlarımdan beri, diğer herkesin de yaşamış olabileceği gibi, çok çalışıp iyi bir eğitim hayatından sonra istediğim mesleğe ulaşabileceğime olan inancım, kararlarım ve düşünce yapımda önemli bir etkiye sahipti. Ben o yüzden elimden geleni yapmaya çalışsam da benim yaratılış biçimimle bu yaşam tarzının uyuşmadığını bir yanımda hep biliyordum. Bu süreçte çabalarımın karşılık vermediğini aldığım notlardan anlayabiliyordum. İlkokul ve ortaokul yıllarım bu şekilde geçti. Aileme göre benim bu başarısızlıklarım dert edecek bir durum değildi çünkü uğraştığımı görmeleri onlar için yeterliydi. Lisede bir gün öğretmenimiz gelecek hedeflerimizi sordu. Arkadaşlarım tam da öğretmenin umduğu şekilde doktor, mimar, öğretmen gibi meslekleri sıraladılar. Sıra bana geldiğinde bir şey söyleyemedim çünkü bu mesleklerin hiçbiri bana cazip gelmiyordu. Diğerlerine göre gülünç bir duruma düştüğümü hissettim ama bana kalırsa bazı arkadaşlarım gibi sadece toplumun onayını görmek için yapmayı istemediğim bir şeyi istiyordum gibi anlatmaktan daha iyiydi.

Onuncu sınıftayken matematik öğretmenimiz bir araştırma yapmamızı istedi. Araştırmalarımda çok sık kullandığım sitelerden birinde dolaşırken bir ilana rastladım: "Ücretsiz kodlamaya giriş dersleri. Kaydınızı bugün yaptırın!" Kodlamanın ne olduğunu tabii ki biliyordum ama detaylı bilgim yoktu. İlan bende merak uyandırdı, o yüzden kaydoldum. Videolarda kodlama hakkında birtakım temel bilgiler anlatılıyordu. Fakat temel bilgiler bana yeterli gelmedi, kodlama dillerinin farklı amaçlara hitap ettiğini öğrendikten sonra benim ilgimi en çok çeken dili ayrıntılı bir şekilde öğrenme kararı aldım. Aileme durumu izah ettim, öğrenince çok sevindiler. Onların sevinci de beni motive

etti, kendi kendime çalışmaya devam ettim. Kodlama dilinde kendimi geliştirdim, basit bir uygulama tasarladım. Uygulama marketine yüklesem hiçbir kitlenin hiçbir türden ihtiyacını gideremeyecek olsa da tamamlayıp aileme gösterirken yaşadığım heyecanı halen hatırlıyorum.

Ailemin bana karşı olan tutumu, severek uğraştığım bu alanda ilerlememi sağlayan en önemli destekleyiciydi. Sınıf arkadaşlarımla testlerini tamamen doğru yaptıklarında hissettiklerini, ben kodlarımla oluşturduğum sistemin sıkıntısız çalıştığını görünce anlayabiliyordum. Artık lisenin son aylarına geliyorduk, ben geleceğim hakkında net bir hedefe halen sahip olmasam da bu benim için sorun değildi. Bir gün ailemle şehir dışına çıkarken gittiğimiz tren istasyonu dikkatimi çekti. İstasyonda birçok ray ve vagon vardı, bu kadar karmaşanın içinde düzeni nasıl sağlayabildiklerini merak ettim. İnternette bunun hakkında yazılar okudum ve bunun bir insan kontrolünde sağlandığı bilgisine ulaştım. İstasyondaki karmaşa, ilk oyunumu tasarlarırkenki esin kaynağım oldu. Oyunu kodladım ve birçok teste soktum. Amaç, mümkün olduğunca kısa sürede ve en az hareketle tüm trenleri gardan çıkarmaktı. Uygulamaya son rötuşları yaptıktan sonra uygulama mağazasına koymaya karar verdim. İndirilme miktarı zamanla artıyor, yüksek puanlar veriliyordu. Oyunu yayımladıktan üç ay sonra Almanya'nın önde gelen oyun şirketlerinden biri benimle iletişime geçti. Benim özgeçmişimi görmek istediklerini söylediler. Bu sırada tam liseden mezun olmuştum, üniversiteye geçiş sınavında iyi bir sonuç elde edememiştim. Mükemmel zamanlama ve bu şirket sayesinde hayatımda bir dönüm noktasına gireceğime inanıyordum. Sadece bana biraz maddi kâr getirmesi için piyasaya sunduğum bir oyunun bana böyle bir şans sağlaması çok gurur vericiydi! Gerekli işlemler tamamlandığında bir süreliğine şirketin Türkiye kolunda, sonrasında ise Almanya'ya gidip orada iş hayatına atıldım. Yeni uygulamalar geliştirmeye devam ettim, başarılarım şirket tarafından takdir gördü.

Her günkü gibi iş yerine gittiğimde müdürüm beni Almanya'nın demir yollarından sorumlu şirket ile yapılacak bir toplantıya gelmemi istediğini söyledi. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Toplantının konusu, garlardaki tren yoğunluğu ve bunun oluşturduğu sıkışıklıklar üzerineydi. Meğerse benim yazılım bilgime güvendiği ve tasarladığım ilk uygulamadan haberdar olduğu için müdürüm, demir yolları şirketine benden bahsetmiş. İstasyonlarda tren sıkışıklığını önlemek için bir algoritmaya ihtiyaç varmış ve ben bu iş için uygun görülmüşüm. Bana bunları anlattıklarında çok heyecanlandım, böyle bir göreve layık görülmekten onur duydum. Bunu başarmak bir mucizeydi ama işte oldu! Kendimi, olacağımı aklımın ucundan geçirmediğim yerlerde görüyordum! Yapay zekâ ile hangi trenin nereden, ne sırada çıkması gerektiğine karar veren bir algoritma geliştirdim. Algoritma, tüm ülkede kullanıma sunuldu ve beğeni topladı.

Hayatım boyunca yaşadıklarım ile aynı doğrultuda şekillenen bakış açılarımla beni büyük oranda etkiledi ve etkilemeye devam da edecek. Tüm deneyimlerimin oluşturduğu büyük tabloya bakınca görebildiğim ana fikir, başarı kavramını topluma göre değil, kendimize göre algılamamız gerektiği yönündedir.

ALİ KAYRA BAYKAL 11/B

HANÇER, KAVGA VE ARKADAŞLIK

Vazgeçmek, geri dönmek... Şu anda yapması daha kolay bir sürü şey vardı, peki neden hala buradaydım? Neden bana hiçbir faydası olmamış bir loncanın bir üyesiyle çalışıp iki taraf arasındaki barışı sağlamaya çalışıyordum? Neden yıllardır süregelen bir kavgayı sona erdirmeyi kendime görev edinmiştim? Neden bu yolu seçmiştim?

Bir bağırış beni kafamdaki düşüncelerden uzaklaştırdı: "Dikkat et!" Bir kılıcın bana doğru savrulduğunu gördüm ve son anda uzaklaştım. Savaş alanında donup düşüncelere dalmak mı? Aferin Soleil, böyle devam et. Sanki düşüncelerin sana doğru savrulan bir bıçaktan seni koruyabilecekmiş gibi. Saldırının geldiği yöne doğru baktım ve krallığın askerlerini gördüm. Yutkundum. Artık yaptığımız şey gizli değildi, fakat planlarının başarıya ulaşabilmesi için en azından şu an gizli kalmalıydı. Ne olursa olsun askerlerin krallığa dönmelerini ve herhangi bir loncaya haber ulaştırmalarını engellemeliydim. İç çekerek yere düşen kılıcımı eline aldım ve askerlere doğru koşmaya başladım.

Okulun son günü de sonunda bitmiş, yaz tatili başlamıştı. Kolumdaki saate baktım. Saat akşam 7'yi gösteriyordu, alışveriş merkezi kapanıncaya ve eve dönmem gerekinceye kadar iki saatim vardı. Etrafta dolanırken yeni açılan ve arkadaşlarımla hakkında konuştuğu kitapçıyı gördüm ve içeri girmeye karar verdim. Yeni açılmasına rağmen eski bir ortam havası veriyordu, ama parkelerinin kırılmasına bir kişinin üzerine normalden birazcık daha sert basması kalmış bir ev gibi değil de yıllardır güzelce bakılmış, eskiyen kısımları zamanla tamir edilmiş bir köşk gibi. Alışveriş merkezi ve şehrin modern, keskin hatlı temiz havasından bir değişiklik güzel gelmişti, dükkânın bu havasını sevdiğime karar verdim. İçeriye doğru yürüdüm, pek de insan yoktu. Raflar arasında gezinirken gözüme bilgisayar oyunları reyonu çarptı. "Böyle bir dükkânda bilgisayar reyonu olmasını beklemiyordum" diye geçirdim içimden ve oyunlara bakmaya başladım. Pek de bilgisayar oyunu oynayan biri değildim açıkçası, yeni çıkan oyunlar hakkında arkadaşlarımla sayesinde az biraz bilgi sahibiydim ama nedense hiçbirini oynamayı denememiştim. Raflara bakarken gözüme bir oyun çarptı.

"İyi iş çıkardın!" Sesin geldiği yere doğru döndüm ve karşımda duran mavi saçlı kıza cevap verdim: "Sen de Maria" Maria büyücüler loncasının üyesiydi. Büyücüler ve şövalyeler zamanın başından beri karşıt loncalardı. İlk loncaya katıldığımda çevremden duyduklarına göre kavgaya, eski lonca kaptanlarının kişisel kavgası yüzünden başlamıştı. Saçma bir nedendi evet, ama gelin görün ki iki kişinin kavgası iki koskoca topluluğu birbirine düşürmeye yetmişti. "Ve ne haddimeyse bunu düzeltme görevini ben üstüme aldım" dedim kendi kendime ve tekrar iç çektim.

"Hâlâ teklifimi kabul ettiğin için sinirli misin?"

"Hayır, yani en azından kabul ettiğim için değil."

"Neden peki?"

"Böylesine saçma bir kavgayı düzeltmenin bizim üzerimize yıkılmasına sinirliyim. Kimse mi sorgulamaz biz neden iki kişinin arasındaki bir sıkıntı yüzünden yıllardır kavgalıyız?"

"İnsanlar kendilerini bir yere ait hissetmek istiyor ve sürü gibi hareket ediyorlar, sinir bozucu evet ama büyük bir kitlenin fikirlerini değiştirmek sadece konuşma ile olmuyor ne yazık ki."

"Haklısın, ama bu duruma sinirlenmeme engel değil."

"Evet değil." Güldü ve devam etti: "Açıkçası ben de bununla uğraşmak istemezdim ama loncadaki kimse beni dikkate almadı, senin şu anda beni ispiyonlamamış olman bile büyük şans."

"Lonca liderini ciddiye almayan bir lonca ha? Seni bile ciddiye almıyorlarsa planın işe yarasa iyi olur yoksa benim gibi sıradan bir şövalyeyi asla rahat bırakmazlar."

"İşe yarayacak. En kötü bizim loncaya geçersin"

"Hani ciddiye almıyorlardı seni? Nasıl ikna edeceksin ki?"

"Bir yolunu bulurum ama bununla uğraşmamı istemiyorsan şu anda kalman gerek ki başaralım." dedi ve koşmaya başladı.

"Hey bekle!"

Maria'yı bir şatonun kapısına gelinceye kadar takip ettim. Nerede olduğumuzu anlamak için elimdeki haritada şatonun ismini bulmaya çalıştım fakat herhangi bir isim yazmıyordu. Neden adı kasabadaki en iyi haritacılar tarafından bile bilinmeyen bir şatoya gelmiştik ki? Kafa karışıklığım yüzüme çok yansımış olacak ki bir kıkırdama duydum. "Merak etme her şeyi anlatacağım, ama önce şatoya girmemiz gerek." Maria, elini kapıya doğru tuttu, anlamadığım bir dilde birkaç kelime söyledi ve kapı açıldı.

"Demek büyü yapabilmek böyle bir şey. Kışkandım açıkçası, hiç zorlanmadan koskoca bir kapıyı açabilmek güzel olmalı."

"Sen benim yıllardır yeteneklerimi geliştirmek için emeklerimi görmezden mi geliyorsun? Kapa çeneni yoksa seni fareye dönüştürürüm."

Korkabilirdim, eğer bunları söylerken yüzünde bir gülümseme olmasaydı. "Özür dilerim büyücüler loncasının başkanı yüce büyücü Maria, affet beni lütfen."

"Affedildin zavallı şövalye."

"Bu arada gerçekten insanları fareye dönüştürebiliyor musun?"

"Tabi ki hayır, şaka yapıyordum sadece."

"Ah iyi, rahatladım."

Şatonun merdivenlerini tırmanırken Maria bana bu uzun kavganın kökenini anlatmaya başladı. "Krallık ve loncalar ilk kurulmaya başladığında büyücüler ve şövalyeler sürekli birlikte çalışırlardı. Lonca kaptanlarını seçerken de loncalar arası dostluğun devam edebilmesi için anlaşabilecek kişilerin seçilmesine özen gösterilirdi. Bu dostluk ilişkisi yıllar boyunca devam etti, benden yirmi nesil önceki kaptanlara kadar." Bir kapıya daha büyü yapabilmek için duraksadı. "Bu kaptanlar uzun süredir arkadaştı fakat bir süre sonra araları bozuldu, onların aralarının bozulmasıyla loncaların da bozuldu ve yirmi nesildir de bu şekilde devam etti." Bir kapının önünde durmuştuk. Kapıyı ittirdim ve bir depoya girdik.

"Peki, neden arkadaşlıkları bozuldu? Ayrıca biz bir depoda ne yapıyoruz?"

Maria sırasıyla raflardaki tozlu kutuların içine bakmaya başladı. "Şövalyelerin kaptanı bizim loncanın kaptanının hançerini çaldığı için... Kayıp hançerin burada saklı olduğunu duydum. O hançeri bulacağız, sen şövalyelerin bir üyesi olarak o hançeri bana yani büyücülerin lonca kaptanına vereceksin ve ben de seni affedeceğim. Böylece de bu saçma olay bitecek."

"Hani bunları bana baştan da söyleyebilirdin. Pek de bir işe yaramadım, bütün her şeyi sen buldun zaten. Hem bizim loncanın kaptanı ile neden bunu konuşmadın ki? Ben sıradan bir üyeyim, kaptanın benim söylediklerimi geçersiz sayma hakkı yok mu?"

Durdu ve gülümsedi "Tek barış isteyen kişinin ben olduğumu mu sanıyorsun? Kimse yüksek sesle söylemiyor belki ama herkes bu durumdan bıktı. Rekabet hoşlarına gitse bile iki lonca birlikteyken çok daha güçlüydük. Elflere karşı kazandığımız yarışlardan ne zaman konu açılrsa herkesin gözleri özlemle dolu oluyor." Tekrar kutulara döndü ve eline başka bir kutu aldı. "Herkes birinin çıkıp bu duruma bir son vermesini bekliyor, ben de tam olarak bunu yapacağım."

"O zaman hadi hançeri bulalım."

Günlerdir tozlu, örümcek ağlarıyla dolu bir depoda hançer arıyordum. Tamam, belki günler abartılı bir ifadeydi ama ne kadar bıktığımı başka bir ifadeyle anlatabilecek sözel yeteneğe sahip değildim. Gerçekçi düşündüğümde büyük ihtimalle 4-5 saat olmuştu sadece. O gün hayatımda bir daha başka kutu görmek istemediğime karar verdim. İşin iyi tarafından bakacak olursak ise deponun yarısından fazlasını incelemiştik. Burada olmamın sebebi şahsiyete döndüm.

"Biraz dinlensek nasıl olur?"

O da bıkmış olacak ki bir saniye bile geçmeden cevap verdi: "Olur." İç çekip onun durduğu köşeye yöneldim ve yere çömeldim.

"Ya boşuna bu kadar süre baktıysak?"

"Kapa çeneni. Aklının ucundan bile geçirme bu düşüncüyü. Bu olasılığı düşünmek bile istemiyorum."

"Tamam, tamam özür dilerim." Çantamdan o sabah hazırladığım sandviçleri çıkardım. "Aç mısın?"

"Yanında yemek mi getirdin? Gerçekten mi?"

"İstemiyorsan yemeyebilirsin."

"Özür dilerim."

Elimdeki sandviçi ona uzattım ve yemeye başladık.

Yemeklerimizi yerken oturduğumuz köşenin karşısında gözüme altın renkli bir şey çarptı. Yutkundum. "Söylesene Maria, bu hançerin neye benzediğini biliyor musun?"

"Hançere."

"Hiç komedyen olmayı düşünmüş müydün?"

"Altından olduğunu biliyorum sadece, neden?"

Ayağa kalktım ve karşıya doğru yürümeye başladım.

"Sence terk edilmiş bir depoda altından bir eşya olmasının sebebi ne olabilir?"

"Unutulması belki? Kimsenin altından bir eşyayı bilerek bırakacağını düşünmüyorum." Nefesini tuttu. "Tabi eğer..."

Örtünün altındaki objeyi tuttum ve çektim "...özellikle saklanmaya çalışılmadıysa." Elimdeki hançere baktım. "Aradığımız baş belası bu."

"Soleil, sen gerçekten mükemmelsin."

2 ay sonra.

"Soleil, hey!"

Bana el sallayan mavi saçlı kıza döndüm. "Selam."

"Bu günlük bu kadar mı?"

"Yarın okul var, dolayısıyla ne yazık ki evet."

İç çekti. "Hatırlatma lütfen."

"Okula geldiğinde hatırlamak zorunda kalacaksın zaten. Ben sadece işleri hızlandırıyorum."

"Gerçekten aynı okulda olduğumuza inanamıyorum. Çok hoş bir tesadüf oldu."

"Değil mi? Yeni bir ortamda liseye başlayacağım için oldukça stresliydim aslında ama tanıdık birinin olacak olması biraz da olsun rahatlatıyor beni."

"Lonca başkanlığı nasıl gidiyor?"

Bu sefer iç çekme sırası bendeydi. "Eğer işinin bu kadar sinir bozucu olduğunu bilseydim o saçma hançeri ararken sana daha iyi davranırdım."

"İyi tarafından bak, planımız işe yaradı. Büyücüler ve şövalyeler tekrar birlikte çalışıyor ve sen de terfi ettin."

"Aman ne iyi. Çok umrumdaydı sanki terfi." Gülümsedim. "Ama seninle çalışmak güzel en azından."

"Tabi ki çünkü ben harika bir lonca lideriyim. Mükemmel ötesi planımdan belli değil miydi?"

Gözlerimi devirdim. "Sözümü geri alıyorum."

"Üzülürüm ama."

"Banane."

Birlikte krallık meydanına kadar yürüdük. "Yarın yine saat 08.00'de buluşur muyuz?"

"Yarın yüz yüze konuşmak istemez misin?"

"Bütün gün okulda yapacağız onu zaten."

"Doğru, haklısın."

Elini kaldırdı. "O zaman ben çıkıyorum, yarın görüşürüz. İstedğim çizgi romanı getirmeyi unutma."

"Tamam unutmam." Ben de elimi kaldırdım. "Görüşürüz Maria."

"Görüşürüz Soleil."

Kafamdaki sanal gerçeklik gözlüğünü çıkardım ve gözlerimi ovuştururken boynumu esnetmeye başladım. "Ah doğru çizgi roman..." Ayağa kalktım ve kitaplığıma yöneldim. "Unutursam okuldan sağ çıkabileceğimi düşünmüyorum." Çizgi romanı ararken düşünmeye başladım. Vay be, yaz tatili gerçekten bitmişti. Kendi kendime gülümsedim. En azından merakım bir arkadaş edinmemi sağlamıştı. Yazımı eğlenerek geçirmiştim ve hiçbir pişmanlığım yoktu. Çizgi romanı aldım ve yeni aldığım okul araç gereçleriyle dolu çantama koydum. Kolumdaki saate baktım, 11'i gösteriyordu. Artık uyusam iyi olacaktı. Yatağıma yöneldim, pikenin altına girdim ve başımı yastığa koyup yarın yapacaklarımı planlayarak uykuya daldım.

AYŞENAZ GELEN 11/D

MUCİZE

Hastane kapılarının açılma sesini duyduğum anı çok net hatırlıyorum. Neden özellikle o anı hatırladığımı bilmiyorum ama belki ondan sonra gelecek olaylara olan kayıtsızlığımın başladığı yer bu an olduğu içindir.

Çocuklarımızı yatırdıktan sonra eşimle her zaman yaptığımız gibi o akşam da yatmadan önce balkonda oturup konuşmaya karar vermiştik. Her ne kadar konuştuklarımızı net olarak hatırlamasam da son birkaç gündür boğazımda ve göğsümdeki ağrılardan bahsettiğimi hatırlıyorum. Eşim ne zaman bu tarz şeylerden bahsetsem takındığı sevecen ve endişeli tavrı takınarak "Belki bir doktora görünsen iyi olur canım." demişti. Beni gözetmesinden hoşlansam da çocukluğumda kardeşimin ölümüyle yaşadığım hastane travmalarından ötürü herhangi bir doktor bahsi bile beni korkuttuğu için onu başımdan savmak amaçlı olarak "Şu an işte çok yoğunum, ama müsait olduğum zaman giderim." dediğimi hatırlıyorum. Fakat hayat her zaman istediğimiz yönde ilerlemiyor.

O akşamki sohbetin üzerinden birkaç saat geçtikten sonra öksürerek uyandım, tuvaletin kapısını o karanlıkta zorlukla bularak lavabonun başına geçip ışığı açtım. İşte o zaman fark ettim ki ağızımın kenarından hafif miktarda kan damla damla lavabonun içine akıyor. Elimi yüzümü yıkayıp eşimi uyandırdım. Ona olanları anlatınca o sevecen tonu tamamen bir kenara iterek beni doktora gitmemekteki ısrarım yüzünden azarlamaya başladı. O üstünü değiştirdikten sonra çocukları uyandırmamaya dikkat ederek evden çıktık ve annemi arayıp çocuklara bakması için eve çağırdık. İşte o zaman duydum o hastane kapısının hafif açılma sesini.

Hastanenin acil hasta kısmında yapılan birkaç konuşma sonrasında bir doktor beni görmeye geldi. Başıma tam ne geldiğinden emin olamadıklarını ama birkaç test yapıp sabaha kadar sonuç almayı beklediklerinden bahsetti. Onaylarcasına kafa sallarken eşimin doktorla olayın ne kadar ciddi olabileceği konusunda konuşmak için yanımdan ayrıldıkları artık çok uzak bir anı gibi.

Ertesi sabah beni acil bölümünden çıkarıp sıradan bir odaya naklettiler. Ben oraya yerleştikten sonra içeri hastanenin yetkili onkolojistelerinden olan bir doktor girdi ve bana hastalığımı anlatmaya çalıştı. Yaşanan olaylarının benim başıma geldiğini kabul etmemek için bir inkâr ve kabullenmeme sürecinde olsam da anlattıklarının ölümüm anlamına gelmeyeceğini kendime telkin etmeye çalışsam da bu gerçekleri değiştirmezdi. Bana akciğer kanseri olduğumu söyledi. Kanser başka bir alana sıçrayıp sıçramadığı henüz kesin olmasa da hayatta kalma olasılığımın düşükliğinden bahsetti.

Doktor dışarıda eşimle konuşurken hâlâ inkâr sürecinde olan ben, derin bir kayıtsızlığa bürünmüştüm. Hâlbuki gerçekleri olduğun gibi kabul etmeye değer veren bir hayat anlayışı benimsemiş olup ölümün de hayatın doğal bir parçası olduğunu bilmeme rağmen insan kendi sonuna yaklaşırken yok oluşu kabullenmek istemiyor.

Eşim içeri gözyaşlarını bastırmaya çalışarak girdi. Gidip yüzünü yıkamıştı. Onun en yakını olan ben, üzüntüsünü ve onu bana yansıtmamak için ne kadar çabaladığını fark edebiliyordum.

...

Hastalık yavaş yavaş ilerliyordu aldığım kemoterapi ve radyoterapilerin başka insanlara olan faydası elbette tartışılmaz ama benim başıma gelenlerden yola çıkacak olursam bu tedavilerin işe yaramayacağını bile bile bu tedavileri almaya devam etmek insanın yaşamaya yönelik arzusunu yok etmeye yeter de artardı bile.

Eşim çocukları her gün ziyarete getiriyordu. Her ne kadar yaşlarının küçüklüğünden onlara olayları açıklamak istemesek de giderek zayıflayan bedenim ve yok olan enerjim onlara bir fikir vermiştir mutlaka. Yine de hayatın ne kadar tatlı olabileceğini onların daha dünyadaki kötülüğü görmemiş gözlerine bakınca anımsadığımı hatırlıyorum. Onlar gittikten sonra bu olanlardan dolayı kendimi hastalığın verdiği fiziksel ızdırabın yanında ruhsal bir ızdırabın da içinde buluyordum. Onların büyüdüğünü göremeyecek olmak onların sevgi ve nefret dolu her anlarında yanında olamayacak olmak kendimi bu hastalığı kendi başıma getirdiğim konusunda suçlamama sebep oluyordu.

Aldığım fiziksel tedavilerin yanında ruhsal sağlığımın giderek bozulduğunu eşim fark etmiş olacak ki bana haftada iki kez olmak üzere hastanenin psikiyatrisinden randevu almıştı. Fakat psikiyatristle her görüşmem benim için fiziksel ve ruhsal ızdırabımın on kat artırmaktan başka bir işe yaramadığını söylesem terapinin benim için uygun olmadığını anlatmış olurum sanırım. Onunla görüşmelerimizden hatırımda kalan tek şey bana ölümün bir yok oluş değil bir genişleme olduğunu ve yaşarken tattığımız o her güzel duygunun kaybolmadan genişleyerek sürdüğünü söylemesiydi.

İşte son anlarıma yaklaşıp bu yazdıklarımı binbir güçlükle kaleme alırken aklıma psikiyatristin söyledikleri ve hastanenin kapısının açılma sesi dışında bir şey gelmediğini bilmek beni üzüyor. Yine de ölümün aynı doğum mucizesi gibi bir mucize olduğunu kabul ettikten sonra kendi kendime "Bunu başarmak bir mucizeydi ama işte oldu!" şeklinde uydurduğum cümlelerin beni rahatlatmasına seviniyorum.

EGE GÜRSEL 11/D

BİREYİN VAROLUŞUNUN MUCİZEVİ OLUŞU ÜZERİNE

İnsanlık kelimesinin tanımlarından biri, insan olma durumudur. Bir diğeri de insanların tümü, beşeriyettir. Dolayısıyla, insanlık insan diye isimlendirdiğimiz türün varlığını ve devamlılığını gerektirir. Ölüm adı verilen bir olayın varlığından emin olduğumuz bu dünyada, varlığın yeni insanların doğumuna ve varoluşunu

sürdürmesine bağlı olduğu söylenebilir. Dolayısıyla, biyolojik olarak türün devamlılığını güvence almayı amaçlamaya programlanmış bir türün yeni insanları dünyaya getirmeye çalışma çabaları şaşkınlık gerektiren veya mucizevi bir durum değildir.

Bugün veya geçmişte yaşamını sürdürmüş olan her insan elbette ki doğmuştur. Bu doğum toplumun bütünü için genellikle bir şey ifade etmek. Fakat doğan kişi için doğmuş olmak hayatında yaşamış olduğu en önemli olaydır. Bu olayın gerçekleşmesi ve doğan bireyin doğmuş olması birçok düşük olasılıklı komplikasyonun bir zincir şeklinde ortaya gelmesinin bir sonucudur. Sonuç olarak yeni doğan her insanın kendi varoluşu, kendisi dışında kimse için bir mucize olmasa da var olmuş kişi olan kendisi için büyük çaplı bir mucizedir. Ancak kanımca önemli olan şey, yeni bireyin hayatını nasıl sürdürdüğü ve sonuç olarak varoluşunu kendi içinde nasıl sınıflandırdığıdır. Bu sınıflandırma da yaşadığı hayattan ne kadar zevk aldığı, geçmişte ne kadar mutlu olduğu, kendisine bağlı veya bağımlı olan kişileri ne kadar sevdiği veya düşündüğü gibi bileşenler bütünü olarak sınıflandırılabilir. Bence bu sınıflandırmayı dört ana grup şeklinde yapmak mümkündür: hayattan zevk almayıp var olmayı yeğleyen, hayattan zevk alıp hiç var olmamış olmayı yeğleyen, hayattan zevk almayıp hiç var olmamış olmayı yeğleyen, hayattan zevk alıp var olmayı yeğleyen. Kanımca bu gruplardan ilkinin iki nedeni olabilir. İlk olarak, bir gün hayattan zevk alma umuduyla yaşıyor olabilir, ikinci olarak da dinî veya çevresindeki insanlar nedeniyle ölene kadar var olmanın önemli olduğunu düşünüyor olabilir. Bence bu grupta bulunan insanların eninde sonunda hayattan zevk almaya başlayıp mutlu olması kaçınılmazdır. İkinci gruptaki insanların bu düşünceye sadece sağlam bir felsefi temelle ulaşmış olabileceğini ve dolayısıyla bir yorum yapmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum. Üçüncü grup ise bu grupların en risklisidir ve bu gruptaki insanlara çevreleri tarafından psikolojik destek verilmesi ve yardım edilmesi gereklidir. Ancak bu yazının konusu bu değildir. Üzerine durmak istediğim grup ise dördüncü grup. Benim tecrübelerime göre günümüz insanının yaşadığı varoluşsal sıkıntılara rağmen en büyük grup bu gruptur. Bu yazının ana teması da bu gruba, yaşadıklarının ne kadar düşük olasılıklı olaylar bütünü olduğunu hatırlatmaktır zaten.

Şimdiye kadar bir insanın doğmasının o insan için ne kadar da mucizevi olduğunu ve birçok insanın doğmuş olmaktan mutlu olduğunu ve hayattan zevk aldığından bahsettim. Peki, bu çıkarımlar neden önemli? Aslında, bence kimse var olmasına yardım ettiği için kimseye bir şey borçlu değil. Ancak, varoluş bireylerin haz aldığı bir hadise olduğu durumlarda bireyin bunun farkına varması bence önemli bir farkına varıştır. Bu farkına varış, illaki bireyin varoluşu için minnet duymasını gerektirmez veya her zaman bu şekilde

sonuçlanmaz ancak çok daha büyük bir tasavvura kapı açar. Bu tasavvuru şu şekilde özetleyebilirim: Her şey "Varoluşuma yol açacak olan olayların gerçekleşmesinin çok düşük bir ihtimali vardı, yani bunu başarmak bir mucizeydi ama işte oldu!" şeklindeki bir idrak edişle başlar. Daha sonra, "Yaşamak bana haz veriyor, eğer yaşamasaydım bu hazzı tadamazdım." şeklinde bir çıkarımla devam eder. "Eğer şu an yaşamaktan zevk alıyorsam koşullar değişmediği sürece gelecekte de zevk almaya devam edeceğim bu nedenle bu hazzı devam ettirmek için yaşamaya devam etmeliyim." şeklinde bir çıkarımla son bulur. Peki bu çıkarım neden bu kadar önemlidir? Aslında bu çıkarım neden bu kadar önemli olduğunu kendi içinde gösteriyor, yaşamaya devam etmeyi ve bundan haz almayı amaçlayan insan, tanım gereği olarak ona haz veren ve yaşamını uzatacak şeyleri yapmaya çalışır. Bu yaşam modeli de bireyin fiziksel, zihinsel, psikolojik vb. birçok alandan kendini ilerletmesiyle sonuçlanır. Bir bakımdan bu düşünce yapısı kendini gerçekleştirir. Bireyin zaman geçtikçe daha çok kendini gerçekleştirmeye çalıştığı bir döngü ortaya çıkar. Bu nedendir ki, hayattan zevk alan ve varoluşunu yeğleyen insanın varoluşunun mucizevi oluşunun bilincine varması gerekir.

KAAN KÜMÜŞTEKİN 11/B

TOHUMSUN SEN

Bugün herkesçe yaşanan ama ille de tek başına yaşanan bir duygudan söz edeceğim: umutsuzluk!

Umutsuzluğun son noktasını yaşadın mı hiç? "Kendimi bir uçurumun kenarında gibi hissediyorum, bundan sonra asla hayatım eskisi gibi olmayacak, ilerisi bana umut vaat etmiyor artık geri de dönemem şimdi ben ne yapacağım? Her şey bitti, mahvoldum ben!" bunun gibi anlar

yaşadığın oldu mu? O umutsuzluk anında ne yaptın? Hemen bir mahkeme kurdun değil mi? Yargıcı sen, hâkimi sen, sanığı sen...

"Yağmurun temiz tabiatında yokken aykırılık,

Bahçede lale biter, kıraç toprakta diken.

İmkânsız görünen işlerin çekme kaygısını; olma umutsuz.

Karanlıktadır çünkü hayat suyu."

Şirazlı Şair Sadi ne demek istemiş? Belki kendini karanlıklara kapattın. Belki kimse görmesin, bilmesin, duymasın istedin. Tek başına kendini suçladığın anlar yaşadın. Fakat bir yere kadar! Bir yerde taşıyamadın, bir yerde bıraktın, bir yerde bir karar aldın ama iyi ama kötü neydi o? O son noktayı hatırladın mı? İşte o son nokta, umutsuzluğun dibini gördüğün, karanlıklar içinde olmayı seçtiğin, kendini toprağın altına gömdüğün anın sonuydu! Yalnız unuttuğun bir şey vardı; tohumsun sen! En karanlık ruh haline büründüğün zaman daha güçlü filiz vererek topraktan başını kaldırmak fıtratında var. Şu an umutsuzluğun içindeysen eğer, kaldır başını toprağın altından tabiatla buluş! Tabiat karanlıkların geçici olduğunu ve aslında umudun başlangıcı olduğunu anlatır sana. Yağmur herkes için var, dikenini de büyütür laleyi de... Sen dikenlere değil bahçedeki lalelere, güllere odaklan! Kıraç topraklardan kendi bahçene doğru yürü. Bırak dikenleri, sen lalerini büyüt içindeki bahçede. Umutsuzluğa değil seni iyi edecek düşünceyi büyüt içinde. Umuda, çareye, çözüme odaklan. Bunu başarmak bir mucizeydi ama işte oldu diye haykır içinde yeşerttiğin bahçeye!

ZEYNEP AKSOY 11/B

KAPTAN NEMO

Sevgili Kaptan Nemo,

Bu mektubu sana yazıyorum çünkü sana olan düşüncelerimi belirtmek istiyorum. Senin Profesör Aronnaks ile geçirdiğin maceralara hayranım.

Küçükken ben de sizin gibi denizleri cesurca ve azimle keşfetmek isterdim ve hala istiyorum. Özellikle Aronnaks, onun yardımcısı ünlü balina avcısı Nedland ve tabi ki sizinle tanışmayı çok isterdim. Denizaltınızı da unutmamak gerek Nautilus çok kapsamlı ve içinde dev gibi bir kütüphanesi olan bir denizaltı. Nautilus'ta geçirdiğiniz maceraların hepsi muhteşem ve çok heyecan verici. Maalesef sizin güzelim denizaltınız bir İngiliz gemisi tarafından batırıldı ama yine de bence sizin yeriniz derin okyanuslar.

Sizi çok iyi anlıyorum ve sizin için çok üzülüyorum çünkü Nautilus, sizin denizaltınız gitti yani en çok zaman harcadığınız yer gitti ve o yüzden siz de ağlıyorsunuz ben de. :(

Ama yine de yaşadığınız maceralarınız için çok mutluyum mesela bir keresinde kocaman bir mürekkep balığı Aronnaks'ı yakalamıştı ilk başta korkunçtu ama çok heyecanlıydı. Sizin deniz altı maceralarınızı hep ilgiyle takip ettim çünkü hepsi çok heyecanlı, anlamlı ve bazen acıklıydı.

BULUT ALTAY 6/A

MERHABA GARETH BALE

Merhaba Gareth Bale,

Ben Dağlar. Ben de senin gibi büyüyünce futbolcu olmak istiyorum. Nasıl Real Madrid'e kadar yükseldiğini, hayallerini nasıl gerçekleştirdiğini öğrenmek için hayat hikâyeni anlatan bir kitap okudum ve sana ilgim daha da arttı. Hiç aklında olmayan milli takıma davet edilmişin, çocukken sahip olduğun azmin ve yaşadığın sorunlara rağmen pes etmeyişin beni adeta büyüledi. Ben de senin gibi bir futbol kulübüne gidip yeteneklerimi gerçekten sergilemek istiyorum ama malum şu anki durumdan dolayı gidemiyorum ancak kendimi evde geliştiriyorum. Bu günleri atlatınca bir kulübe gidip senin gibi yıldız bir oyuncu olmak istiyorum. Kitapta anlatılanlara göre sen benden çok daha küçük yaşta futbola başlayıp bir kulüpte çalışmaya başlamışsın ama ne yazık ki benim öyle bir şansım yok. Ama umarım bu şanssızlık ileride eğer bir futbol kariyerim olursa şans getirir çünkü biliyorum ki sen futbol hayatın boyunca sakatlıklarla yüzleştin. Bunun hakkında ve kariyerin boyunca çıktığın maçlarda ya da ilk kez Real Madrid forması giydiğin anla ilgili fikir ve düşüncelerini merak ediyorum. Dünyanın en büyük kulüplerinden birine gidip direkt 11 numaralı formayı almak büyük bir onur ve kolay bir iş değildi. Hele hele çıktığın ilk maçta gol atmak çok ayrı bir şey.

Sevgili Gareth umarım mektubumu alırsın.

Dağlar Aydoğan.

DAĞLAR AYDOĞAN 6/B

ORMANLAR KRALİÇESİ

Bütün hayvanlar orman meydanında toplanmışlardı.

Ormanlar kraliçesi sözüne şöyle başladı:

Saygıdeğer Ormandaşlarım,
Ben ormanımızda tek bir kraliçenin olmasını istemiyorum. Onun yerine hepimiz bir yasa oluşturup bu ormanı birlikte yönetebiliriz. Sorunlarımızı konuşup ormanın yeni kanunlarını hepimiz şimdi belirleyelim.

İlk sözü alan Çita: Yerlere çöp atılmasın. Koşarken ayağım çöplerin yapışmasından bıktım.

Balık: Çita'ya katılıyorum, sulara da çöp atılmasın.

Kırlangıç: Herkes kendi yumurtasını kendisi büyütsün.

Maymun: Artık ağaçlar kesilmesin ailemi götürecek ağaç bulamıyorum.

Fil: Küresel ısınmanın ormanımızı yok etmesine izin vermeyelim.

Timsah: Sayın Fil'e kesinlikle katılıyorum, küresel ısınma yüzünden yaşayabileceğim bir gölet bulmakta çok zorluk çekiyorum.

Balina: Denizlerimiz çok kirli. Son haftalarda akrabalarımın çoğunu kirli sular yüzünden kaybettim.

Yılan: Ormanımızda ateş yakılmasın.

Sincap: Evet yılan kardeşe katılıyorum. Yangınlarda yanan ağaçlar benim ve birçok orman sakininin yuvasıdır.

Leopar dertli dertli: İnsanlar gelip de yavrularımı avlayacaklar diye geceleri uyuyamıyorum.

Yunus: Gemilerin gelip de yavrularıma çarpmasından bıktım. Gemi kazalarından dolayı iki yavrumu kaybettim.

Mercan: Su kirliliği yüzünden yiyecek bulamaz hâle geldik.

Ormanlar Kraliçesi: Hepinizin sorunlarını anlıyorum. Yaşadığımız sorunların hepsi şu insan denilen garip canlıdan kaynaklanıyor. Ben derim ki, biz bu ormanda öyle bir sistem kuralım ki hem sorunlarımızı ortaklaşa çözelim hem de şu insanlara da örnek olalım. Birlikte üretip birlikte paylaşalım, doğaya uyumlu birbirleriyle dayanışan bir orman toplumu oluşturalım. Birbirini avlayan değil birbirine yardım eden bir orman toplumu olalım. Ağaçlarda yaşayan yaşlılara sincaplar, yer altında yaşayan yaşlılara köstebekler, havada yaşayan yaşlılara kuşlar, denizde yaşayan yaşlılara da su kaplumbağaları yardım etsin. Yangınlarda yanan ağaçların yerine hep birlikte yenilerini dikelim. Minik köyler halinde yaşayalım. Her köyde bir okul bir de sağlık ocağı yapalım, bu işin başında doğanın mimarları karıncalar olsun. Okul ve sağlık ocaklarında çalışmak isteyen var mı?

Akbabalar: Ben sağlık ocağında çalışırım. Ne de olsa ben doğanın sağlık müfettişiyim.

Fil: Ben okullarda çalışmak için gönüllüyüm. Öğrencilerime hem kendilerini hem de ormanı insanlardan korumayı öğretebilirim. Ormandaki her türlü su kaynaklarının yerini bütün yavrulara gösteririm.

Ormanlar kraliçesi: Yiyecek üretimine hastalar, yaşlılar, yavrular ve gebeler dışında herkes katılsın. Çiftçilikte iyi olanlar tarım yapsın. Yük taşıyabilenler yiyecekleri köylere taşınsın. Eli becerikli olanlar ise bu yiyecekleri pişirip yemek yapsın. Matematikte iyi olanlar ise bu yemekleri herkese eşit bir şekilde dağıtsın. Artık birbirimizi avlama veya öldürme olmasın. Protein ihtiyacımız için mantarlar üretebiliriz.

Çita: Ben doğamızı insanlara karşı koruyabilirim. Bu işi diğer avcı kardeşlerimle birlikte yapabiliriz.

Aslan ve Leopar: Evet evet, çok doğru, Çita ile ormanımızı koruyabiliriz.

Hipopotam ve timsah: Biz de ormanın nehirlerini koruruz.

Ormanlar Kraliçesi: Birlikte ormanımızı çok güzel bir yer haline getireceğiz.

Ertesi gün bu kuralları bir kitap haline getirdiler ve hayvanların ilk Orman Yasası'nı oluşturdular.

-SON-

SURA UÇAR 5/B

DORIAN GRAY'İN PORTRESİ

Eğer mümkün olsaydı yaşlanmamak adına ruhunuzu şeytana satar mıydınız?

Sizi bilmem ama Dorian Gray bunu ani bir kararla bile olsa kendinden emin bir şekilde kabul etti ve eleştirisini yapacağım kitabın konusu da tam bu olayla başlamış oldu.

Dorian Gray'in Portresi, güzel ve saf bir adamın kendisi yerine portresinin

yaşlanmasını dilemesi ve dileğinin gerçekleşmesinden sonra bu denli temiz kalpli bir insanın nasıl tümünden yozlaşıp acımasızlaşabileceğini anlatan bir kitap. Bu kitabı seçmemin en büyük nedenleri konusu ve yazarıydı. Kitaptaki olaylar karakterlerimizden biri olan Basil'in, Dorian Gray'e güzelliğinden dolayı portresini yapmayı teklif etmesi ve Dorian'ın da bu teklifi kabul etmesiyle başlıyor. İkisi bu süreçte yakınlaşıyorlar. Basil, Dorian'ı güzelliğinden dolayı paylaşmak istemiyor ama eninde sonunda Basil'in arkadaşlarından biri olan Lord Henry hikâyeye dâhil oluyor ve Dorian ile tanışıyor. İkisinin tanışması kesinlikle kitabın dönüm noktalarından biriydi. Lord Henry, hayatın amacının güzellik ve zevk olduğunu düşünüyor. Dorian da bu düşüncelerinden çok etkileniyor. Bu noktadan sonra Basil arka plana atılıyor ve daha çok Lord Henry ile Dorian'ın diyaloglarını okuyoruz. Böylece de kitabın başından sonuna kadar Lord Henry'nin Dorian'ı ne kadar değiştirdiğini görüyoruz. Kitabın konusu çok ilgimi çekti ve ilk paragrafını okuduktan sonra elimden bırakamadım diyebilirim. Biraz da kitabı ilgi çekici kılmakta en büyük rolü oynayan kişi, yani yazardan bahsetmek istiyorum. Yazarımız sıra dışı bir sanatçı, bu yüzden kendisini iyice tanımamız kitabı anlamamıza büyük katkı sağlayacaktır. Oscar Wilde, iğneli üslubu ve dâhice yazılmış diyaloglarıyla Victoria Dönemi'nin en başarılı yazarlarından biridir. Ayrıca eşcinsel olması ve sosyalizmi desteklemesi nedeniyle uzun bir süre eleştiri konusu olmuştur. Wilde, aslında insanların onu "Şiir yazabilirsin, oyunlar yazabilirsin ama asla bir roman yazamazsın." cümlesiyle kışkırtması sonucunda bu kitabı yazmıştır ki bu, bana kalırsa ne kadar kararlı ve iradeli biri olduğunu gösteriyor. Tüm hayatı boyunca "sanat için sanat" anlayışını benimseyen Wilde, bu düşünceyi savunduğunu kitapta Lord Henry'nin ağzından "Sanatçı güzel şeyler yaratmalıdır ancak onlara kendi yaşantısından hiçbir şey katmamalıdır" cümlesiyle belirtmiştir. Ancak kitabımız her ne kadar "sanat için sanat" düşüncesi altında yazılsa da hiç sığ bir anlatıma sahip değil. Yani bu kitabı sadece bir sanat eseri diye değerlendirmek ya da sırf güzelliği için okumak doğru olmaz. Zira kitapta aşk ve gururdan tutun ayrılık ve ölüme kadar hayatta karşımıza çıkabilecek her şeyden bahsediliyordu. Kitabın ana konularından biri, olduğumuz insanın dışında hepimizin olmak istediği başka bir insan olduğuydu. Ben buna karakterler ve yazarın bir sözü üzerinden örnek vermek istiyorum. Öncelikle kitapta üç ana karakter göze çarpıyor: Basil, Lord Henry ve Dorian Gray. Oscar Wilde bu üç karakter hakkında şöyle diyor: "Basil olduğum kişi, Lord Henry beni sandıkları kişi, Dorian ise olmak istediğim kişi."

Bu bir nevi karakterleri özetleyen bir cümle ve kitabı okuduğunuz zaman bu cümleyi çok daha iyi anlıyorsunuz. Karakterlerimizden biraz daha bahsetmek istiyorum. İlk

karakterimiz Basil bir ressam, elit tabakadan geliyor ve güzel bir çevreye sahip. Diğer bir karakterimiz Lord Henry, hayata dair çok fazla değişik fikre sahip olan ve aynı zamanda bu fikirleri vasıtasıyla karşısındakileri büyük oranda etkileyen biri. Etkilediklerinden biri de kitaba adını veren karakterimiz Dorian Gray. Hikâyenin başında çok naif ve saf bir iç güzelliğe sahip olan Dorian Gray'ın, hikâyenin gidişatıyla birlikte kişiliğinin tam tersine evrilmesini okuyoruz. Dorian'ın kişiliğinin bu denli değişmesinde en büyük rolü oynayan Henry karakterini seven birine rastlamasam da kitabı okurken karakterin düşüncelerinin, bazı eylemlerinin ve kararlarının

doğruyu yansıttığını düşünmekten kendimi alıkoyamadım açıkçası. Gerçekten çok zekice ele alınmış bir karakter olduğunu düşünüyorum. Ayrıca sadece Henry karakterinin değil, bütün kitabın zekice yazıldığını belirtmek isterim. Kitabı daha iyi anlamak için tekrar tekrar okumak gerekiyor, başka bir deyişle hızlı hızlı okunabilecek bir kitap değil. Buna rağmen gereğinden fazla betimleme ya da göz yoran bir anlatım yoktu, betimlemeler tam yerindeydi. Ayrıca sade ve akıcı bir dile sahip olduğunu söyleyebilirim. Olaylara duyulan merak ve karakterler arasındaki sıkmayan felsefi diyaloglar kitabı bırakmak istememenizi sağlıyor ve bu da akıcılığı sağlayan en büyük etken aslında. Kitabın en çok beğendiğim yanlarından biri Yunan mitolojisinden sıklıkla bahsedilmesi idi. Öyle ki okuduğum bir kaynağa göre kitapta mitolojik karakter Narcissus, Dorian Gray olarak vücut buluyor. Ayrıca Lord Henry, Dorian'ı ilk gördüğünde yine bir Yunan mitolojisi karakteri olan Adonis'e benzetiyor. Bu konu hakkında bilgi sahibi olduğum için yazarın imalarını anladım ve bu da açıkçası hoşuma gitti. Ayrıca kitabı bitirdiğimde boşluğa düştüğümü söyleyebilirim, zaten kısa bir kitap olduğu için hemen bitirdim ve sonu ne kadar tatmin edici olsa da bu karakterleri daha fazla okumak isterdim. Aslında sadece sonu için bile okunabileceğini düşünüyorum. Çok açık uçlu ama aynı zamanda etkileyici ve çarpıcı bir sona sahipti, uzun zamandır okuduğum en güzel sonlardan biriydi. Bu, Oscar Wilde'ın yazılmış tek romanı olmasaydı kesinlikle daha fazlasını okumak isterdim. Ayrıca yazar, kitapta hükümet ve toplum gibi birçok şeyi eleştiriyor ve bunun en net örneklerinden biri İngiltere'den "ikiyüzlülüğün doğduğu topraklar" olarak bahsetmesi. (s.160) Bunun dışında belirtmek istediğim bir başka şey ise kitabın filme birçok kez uyarlanmış olduğu. Ben bunlardan en son çıkan yani 2009 yapımı filmi izledim. Hem kitapta hem de filmde temel düşünce çok açıktı: Fiziksel güzellik için ruhandan vazgeçmek. Aslında bu günümüzde de karşılaştığımız bir konu ve kitapta da filmde de en güzel biçimiyle ele alınmıştı. Kibrin insanları nerelere getirebileceğini çok iyi anlatıyordu gerçekten. Ben bu kapsamda hepimizin bir gün yaşlanacağı ama ruhumuzu ve vicdanımızı korumayı başarabilirsek bunun, yüzümüzde çıkan kırışıklıklardan çok daha önemli olduğu yorumunu yapmak istiyorum. Hatta bu cümleyi kitapta not alırken de yazmıştım çünkü kitabı yorumlarken kullanılabilecek en güzel cümlelerden biri bana kalırsa. Edebiyat dünyasında sanat açısından yeni bir çağ açan bu romanı herkese, özellikle on beş yaşından büyüklere öneririm. Çünkü belli bir yaş sınırına gelmeden okunursa verilen mesajın tam olarak anlaşılmayacağını düşünüyorum ki ben bile bir kere okumakla kalmayacağıma ve bu yapıtın sihirli dünyasına birden çok kez adımımı atacağıma eminim.

CEREN DURSUN 10/C

FAHRENHEIT 451

Ray Bradbury'nin Fahrenheit 451 adlı romanı, kitapları yasaklayarak ve yakarak özgür düşünceyi bastıran bir toplum resmi çizer. İtfaiyeciler, yangın söndürmek için değil, yangın başlatmak için işe alınmaktadır; kitapları yakmak için. Romanın başkahramanı Guy Montag, görünürde işinden memnun, mutsuz bir itfaiyecidir. Ancak bir gece on yedi yaşında bir kız olan Clarisse McClellan ile yolları bir araya geldiğinde hayatı alt üst olur.

"Orada değildin, görmedin," dedi Montag. "Kitaplarda bir şeyler olmalıydı, hayal edemeyeceğimiz şeyler, kadının yanan bir evde kalmasını sağlayacak şeyler; orada bir şeyler olmalı. Bir hiç için kalmazsın."

Kitapların yok oluşuna tanıklık edemeyen bir kadının gözleri önünde kendini yakmasıyla ilgili olan anısı, Montag'ın peşini bırakmaz. İnsanların uğruna can

vermeyi göze aldığı bu kitapların içinde ne vardı? Montag, kitapları kurtarmak ve hükümet entrikalarına son vermek için en yakını olan insanlarla karşı karşıya gelmek zorunda kalır.

"Kitaplar aptal olduğumuzu bize hatırlatmak için var. Onlar gösteri alayı geçerken Sezar'a "Fani olduğunu hatırla Sezar" diyen muhafız kıtası gibiler."

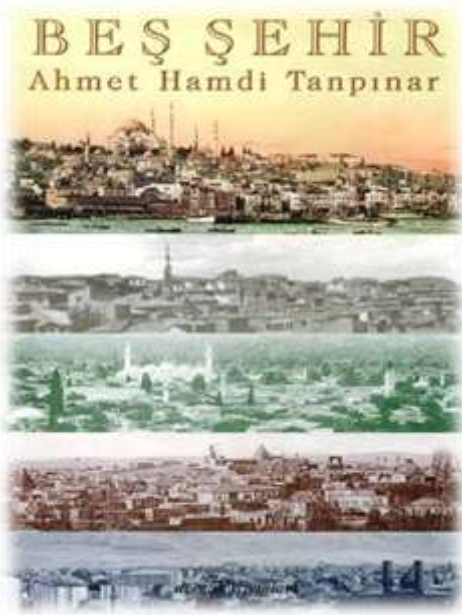
Kitaplar sorgulamaya ve düşünmeye yönlendirdiği için bir mutsuzluk kaynağıdır onlara göre. Montag yıllar boyunca hiç sorgulamadan işini yapmaya, kitapları yakmaya devam eder. Montag'a göre yaptığı şey toplumun mutlu olmasını sağlamaktır. Bu yüzden işini zevk alarak yapıyordur. İnsanlar okumadan, bu yüzden de düşünmeden mutlu oluyor, eğleniyordur.

"Mutlu değildi. Mutluluğunu bir maske gibi takıyordu."

Yazar Ray Bradbury, 1953 yılında kaleme aldığı eserinde, yarattığı bu distopya üzerinden okurları, bugünü düşünmeye teşvik etmiştir. İtfaiyecilerin ateşi harlamak için çalıştığı, kitapların yok edildiği, televizyonların insanları esir aldığı bir dünya... Kulağa çok da imkânsızmış gibi gelmiyor. Günümüzde de kitap okuma oranı düşüyor, insanlar düşünmüyor. Televizyonlarda ve telefonlarda bize sunulanlarla yetiniyoruz. Mutlu olduğumuzu düşünüyoruz ama aslında içten içe kendi benliğimizi kaybediyoruz. Gün geçtikçe daha az sorgular ve daha az düşünür hale geliyoruz. Ray Bradbury, bu eserinde toplumsal bir eleştiri yapmış bir nevi. Eğer düşünmemeye ve bize sunulanlarla yetinmeye devam edersek sonumuz romanda kaleme alınmış dünyadan çok da farklı olmayacaktır. Ne yazık ki...

DAMLA ALPTEKİN 10/B

BEŞ ŞEHİR KİTABI ELEŞTİRİSİ

Herhangi bir eserin adını ilk defa duyduğum zaman, nasıl bir kitap olabileceği hakkında bazı şeyler düşünürüm. Bunların başında da eserin konu aldığı mekânlar ve zaman dilimi gelir. Bunun en önemli sebebi de bu iki unsurun eserdeki neredeyse her unsuru etkiliyor olmasıdır. Örnek verecek olursak; 80'li yaşlarında olan bir bireyin yaşadığı ilk on yıl ile geçirdiği son 10 yıl arasında gerek teknolojik olarak, gerek kültürel olarak, gerekse sosyal olarak bir sürü farklılık göze çarpar. Bu da zamanın elinde olan bir şeydir. Kitaba geri dönersek, "Beş Şehir" adını duyunca elbette aklımda beş farklı şehirde geçen bir olay örgüsü veya beş farklı şehri konu alan bir durum hikâyesi canlandı. Kitapta anlatılanlar ise; aklımda canlanan bu fikirlerden çok da bağımsız olmamakla beraber, tam olarak da aynı

değildir. Kitap, Ahmet Hamdi'nin hayatında önemli izler bırakmış beş şehrin etrafında şekillenmiştir. Bu şehirler sırasıyla Ankara, Erzurum, Konya, Bursa ve İstanbul'dur. Fakat ortada belli ve kitabın tamamını etkileyen tek bir hikâye yok. Ahmet Hamdi'nin bu şehirler hakkında verdiği tarihi bilgiler ve bu şehirlerde yaşadığı bazı anılar yer almaktadır. Bahsedilen anıların da her biri ayrı birer hikâye olarak değerlendirilebilir. Bu sebeple; kitabın anlattıklarını özetleyip başka bir yere veya kişiye aktarmayı denersek, yapabileceğimiz tek şey bu beş şehir hakkında birtakım bilgiler vermek olur. Bunu yapması gerekenin, eserin ta kendisi olduğunu düşünüyorum. Çünkü eser, bilgileri sadece aktaran bir açıklayıcı anlatıma sahip değil, aynı zamanda bizi o döneme götüren ve olayları daha cazip kılan bir betimleyici anlatıma da sahip. Bir özet çıkartırsak bu betimleyici anlatımı da korumamız gerekir. Kitabın bu özelliğini daha iyi anlayabilmek için bir örnek verebiliriz. "On bir gün, belki daha fazla süren, geceleri çadırdaki, böcek seslerinin geniş bir dut yaprağı gibi dört bir yanından yiyip bitiremedikleri sonsuz tabiat içinde, değirmen veya dere uğultularını dinleyerek (...) geçen bu yolculuğu hiç unutmam." Kitapta adı geçen beş şehrin ikincisi olan Erzurum için yazılan bu kısım, sadece tek bir cümle olmasına rağmen bizi Ahmet Hamdi'nin yolculuğunun gerçekleştiği o yere götürüyor adeta. Bu cümleyi seçmemdeki tek sebep betimlemeler üzerinde durmak değil, başka söz sanatlarının kullanılması da bu cümleyi benim örnek verdiğim cümle yapan bir etkidir. "Geniş bir dut yaprağı" kısmında benzetmeye, böcek sesleri gibi cansız bir unsurun yeme eylemini gerçekleştirmesi kısmında kişileştirmeye başvurulmuş ve zaten güçlü olan bu betimleme daha da güçlenmiştir. Kitaptaki betimleyici anlatımdan sonra, açıklayıcı anlatım üzerinde durmalıyız. Ahmet Hamdi, elbette yaşadığı ve bu eseri kaleme aldığı yılların çevresinde durmuştur fakat yeri geldiğinde Anadolu'nun Türk yurdu olmaya başladığı Malazgirt Savaşı'nın gerçekleştiği 11. yy.a kadar gitmektedir. Aslında bu çok da şaşırtıcı bir özellik değil. Bir şehir hakkında bilgi veren herhangi bir yazı yazmak isterseniz, o şehrin kuruluşundan ya da insanların o bölgeye yerleşmeye başladığı ilk zamanlardan başlayıp günümüze kadar gelmeniz gerekir. Ancak bu şekilde anlatılırsa gerçekten o şehir hakkında gerçekten bilgilendirici bir yazı yazmış olursunuz. Bu kitapta,

şehirlerin tarihinden çıkıp Türkiye tarihi için de önemi olan olayların anlatıldığını gördüm. II. Kılıç Arslan'ın Üçüncü Haçlı Seferi esnasında Konya'daki Alâeddin Tepesi adındaki yere sulh müzakereleri yaptığı kitapta yer almaktadır. Kitap hakkında bahsedilmesi gerektiğini düşündüğüm son unsur ise, kitapta bazen rastladığımız eski kelimelerdir. Aslında bunlar da çok şaşılacak şeyler değil. Her eser yazıldığı veya yazıya geçirildiği dönemin dil özelliklerini taşır. Zaten bu kelimeler yüzünden anlayamadığım herhangi bir bölüm olmadı. Sonuç olarak, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın bu eserini okuyarak Anadolu'nun beş şehri hakkında bazı tarihi ve kültürel bilgiler elde edebilirsiniz. Bunu da, gayet güzel betimlemeler sayesinde, sanki olayların yaşandığı yerdeymişsiniz gibi yapabilirsiniz. Ağırlıklı olarak hikâye ve roman türleriyle karşılaşmaktan sıkılan herkesin en azından göz atmasını tavsiye edeceğim bir eser.

BORA YILMAZ 10/D

AŞKA PERVANE ÖMÜRLER

"Hayatıma ektiğim bir tohumun, çiçek açması için yola koyuluyorum. Çiçeği koparmak da yaşatmak da benim elimdeydi... Ben zor olanı seçtim." (s.17) Bu alıntı romanı tanımlayacak derecede kuvvetli bir cümle olurdu çünkü romanda da Leyla Hanım'ın kendi hayatı için yapmak zorunda kaldığı seçimleri ve sonucunda elde ettiği aşk, nefret, sevgi, öfke ve hasreti okuyoruz. Gerçek bir hayat hikâyesinden esinlenilerek yazılmış olan bu eser okumayı bitirdikten sonra da üstünüzde bir yük bırakıyor.

Altı bölümden oluşan kitap, dilinin sadeliği ve akıcılığı ile sizi içine çeken bir oturuşta bitirebileceğiniz sürükleyici bir roman. Eserin içinde gösterme, iç konuşma, bilinç akışı, diyalog ve iç diyalog olmak üzere pek çok anlatım tekniği var. Bu özellikler bizlere romanın ne kadar zengin bir yapısının olduğunu gösteriyor. Yazar Hülya Türk de bu özellikleri eserin özgün ve doğal yapısını bozmadan ustaca anlatabilmiş. Kitaptaki karakterlerin dış görünüşleri, benzetmeler, betimlemeler, karakterlerin iç dünyasında yaşadığı karmaşalar okuyucuya oldukça yalın ve açık bir biçimde sunulmuş. "Yazar, okura hiçbir şey dayatmadan sadece yaşananları kaleme alarak, doğal ve saf olanı, kirlenmemiş ve yozlaşmamış olanı bizlere sunuyor; belki de günümüzde en çok ihtiyaç duyulanların altını çiziyor"⁽¹⁾

Roman 1950'li yıllarda İzmir-Çeşme ve Yunanistan arasında geçiyor. Her şey Komiser Ali'nin, Atina'ya zorunlu görev ile gideceğini öğrenmesiyle başlıyor. Bu haberi aldıktan sonra son kez ailesiyle görüşmeye İzmir'e gidiyor. Ailesinin komşusu olan, büyük bir yalnızlık ve hasretin içinde yaşadığı gözlerinden okunan Leyla Hanım ile tanışıyor. Kısa bir süre içinde Leyla Hanım'ın ağzından Leyla Hanım'ın hayat öyküsünü, aşkını ve gençlik yıllarını dinlemeye başlıyoruz. Kaderinin onu bir yaprak gibi savurmasına ve çaresizliğine tanık oluyoruz. Leyla Hanımın başına gelenler bir kördüğüm gibi birbirine dolanıyor ve bir çıkmaza giriyor. Mutluluk yerini çaresizliğe, aşk yerini nefrete bırakıyor. Leyla Hanım'ın hayat hikâyesini dinlerken aşk ve nefret, iyi ile kötü, doğru ile yanlış ikilemlerinde kalıyoruz. Bir kadının hayatını yeniden kurmak için ne pahasına olursa olsun mücadele verdiğini görüyoruz. Eser içinde üç güzel aşk, sadakat ve sevginin yüceliğini taşıyor.

"Aşka Pervane Ömürler, uzakta olsa da gözle görülmese de yüreklerde görülen "Karşı Kıyı"nın ışıklarını bizlere ulaştırıyor. Bu roman, yaşanmışlıkların anlamını, tüm ıstırap ve sıkıntılara rağmen insanların gönüllerine ve zihinlerine haykırmak isteyen sessiz bir çığlık..."⁽¹⁾

GÜLSÜM ROJİN YILDIZ 10/A

ERİM VE ARKADAŞLARI

Sevgili Erim,

Öncelikle sana ve arkadaşlarına selam ederim. Atıldığınız macera dolu anları heyecanla ve merakla okudum. Senin ve arkadaşlarının atıldığı gizli görevde yaptıklarınız gerçekten gurur vericiydi. İstanbul'u; daha doğrusu Türkiye'yi kurtardınız. Herkes sizinle gurur duymakta çok haklı. Aynı zamanda babandan miras kalan şifreleri de çözdünüz. Atıldığınız macera çok tehlikeli olmasına rağmen tüm arkadaşlarınızla bunu başardınız. Bana göre size güç veren şey birlikteliğiniz, arkadaşlığınız ve birbirinize duyduğunuz güven. Bu şekilde macerayı tamamlayıp şifreleri çözebildiniz. Ulu önderimiz Mustafa Keman Atatürk bile bu başarınızı duymuş ve sizi tebrik etmiş. Bence çok şanslısınız. Onunla tanışmak, övgüsünü almak çok harika bir şey. Ne mutlu sana ve Kara Oklar Çetesine.

Maceranız boyunca karşılaştığınız kötü kişiler size hep engel olmaya çalışmış. Fakat sen ve arkadaşların tüm zorlukları tek tek aştınız. Onlara boyun eğmediniz. Pes etmediniz. Zaten süper kahraman romanlarında da hep iyiler zafere ulaşır. Siz de onlar gibi oldunuz. Ülkemiz için çok değerli olan tarihi eserlerimizi kurtardınız. Belki bu zor maceraya atılmasaydınız o eserler kötü insanların eline geçecek; hatta yurt dışına kaçırılacaktı. Her insan kendi tarihine sahip çıkmalıdır. Sizler de bunu bize gösterdiniz. Ekip olarak bir işte başarı sağlamak için en önemli şey arkadaşların birbirine güvenmesi. Dayanışma içinde hareket etmesi. Bazen birimiz yanlış yapabilir veya verilen görevi tamamlayamayabilir. Fakat ekip olmak birlik olmaktır. Sizler de bunu bize çok güzel bir macera yaşayarak gösterdiniz.

Mektubuma burada son verirken seni ve arkadaşlarını bir kez daha kutlarım.

Kazandırdığınız değerler her zaman korunacaktır.

ABDULLAH ÇINAR KELEZ 6/C

BİR OBJE OLSAYDIM...

Normal bir güne uyandığımı sanarak gözlerimi açtım ama etraf karanlıktı. Annem beni uyandırmaya gelene kadar daha kaç dakika kadar uzanabileceğimi öğrenmek için telefonuma uzandım, en azından uyku sersemliğiyle ne kadar uzanmaya çalıştım bilmiyorum. Sonra bir anda kollarımı hissetmediğimi fark ettim. Normalde uyanınca uyuşukluğumun geçmesi için yirmi saniye yeterli oluyordu ancak en az bir dakikadır hareketsizdim. Annemin bu saatte mutfakta beslenme çantamı hazırladığını duyabiliyordum. Ona seslenmek için ağzımı açmaya çalıştım ama ağzım, yanlamasına açıldı

ve anneme çarptı. O anda neden göremediğimi ve kollarımı hissetmediğimi anladım çünkü yoktular. Ben buzdolabı olmuştum! Önce şoku atlatmaya çalıştım ama sanki ömrümün başından beri buzdolabıymış gibi sakindim. Galiba buzdolabı olduğum için duygularım yoktu ancak bilinçaltım ve zihnim vardı ki bu benim için iyi haberd, baskı altında kalmadan düşünebilecektim. Önce aileme buzdolabı olduğumu belli etmeliydim ama yapabildiğim tek şey buzdolabı

kapaklarımı açıp kapatmaktı. Mors alfabesini kullanmak geldi aklıma ama mors alfabesini bilmiyordum. O sırada annemin babama,

- Bunu çöplüğe ne zaman götürüyorsun, yeni buzdolabı geldi ve bunun içini boşaltmayı bitirdim. Gerçekten kapakları sorunlu ve bir daha kahvaltı hazırlarken beyin hücrelerimi kaybetmek istemiyorum!

- Merak etme. Karşı komşunun kamyonetini getirmesini bekliyoruz. Sonra onların birkaç eşya ile bunu da atacağız.

Duygularım olmayabilirdi ama o an bir maymun bile bir şey yapması gerektiğini bilirdi. Bir anda çılgın gibi kapaklarımı açmaya ve kapatmaya çalıştım. Ama olmuyordu çünkü çoktan beni yüzüstü bir biçimde kamyonete yüklemişlerdi ve üstümde ağır şeyler konulmuştu.

O an sonumun geldiğini düşündüm. Araba çöplüğün kapısında durdu. Beni kaldırıp sırtlandılar ama fişim takılı olduğu için bir şey yapamadım. Sonunda beni öğütme makinesi attıklarında bir ruhum olup olmadığını ve cennetin gerçek olup olmadığı gibi düşünceler içimi kemiriyordu. Tam ezilme sırası bana gelmişti ki yanımdaki çamaşır makinesi bana bağırmaı başladı:

- Evladım uyan, diyorum okula geç kalacaksın!

Sonra annemin bağırmasıyla uyandım...

ADAR DOĞAN 8/C

MERHABA MIEKO

Merhaba Mieko,

Ben Ali. On iki yaşındayım. Tarihe ilgi duyuyorum. Ülke tarihlerini araştırmayı seviyorum. En sevdiğim ülke Japonya. Japonya'yı sevmemin birçok sebebi var. Sana birkaç örnek vermek istiyorum. Mesela Japonlar çok saygılı, çalışkan ve zeki insanlardır. Bu davranışları beni çok etkiliyor. Büyük bir yetişkin olduğum zaman ilk gezmek istediğim yer Japonya. Hatta büyünce orada okumak istiyorum.

Japonya'yı çok sevdiğim için Japon tarihini araştırıp okuyorum. Yine Japon tarihini araştırırken senin hikâyeni öğrendim. Gerçekten yaşadığın olaylara çok üzüldüm. Aslında senin kitabın bana sadece Japon tarihini değil, bir işin üzerine düştüğümüz zaman o işi eninde sonunda gerçekleştirebileceğimizi öğretti. Ne kadar ara sıra moralin bozulsa da hiç yılmadın. Hikâyeni okurken Japon kültürünü de öğrendim. Japon hat sanatı gibi Türkler'de de hat sanatı var. Ama hiç Japon hat sanatına benzer bir yönü yok. Bence Japon hat sanatı çok değişik ve çok zor. Ben Japon hat sanatındaki yazılardan çok bir şey anlamadım ama gerçekten yazmak zor olmalı. Dikkat ve çaba istiyor sanırım.

Atom bombasından sonraki felakette annen ve baban gerçekten insanlara yardım ederek çok iyi bir iş başarmışlar. Atom bombasından sonra kolunun ağır şekilde yaralanmasına çok üzüldüm. Kolun gerçekten çok kötü olmuş. Sana geçmiş olsun demek isterim. Annenin ve babanın işi nedeniyle onlardan ayrılmak zorunda olduğunu öğrenince üzülmen normal. En azından anneannen ve dedenin yanına gidiyorsun. Bence anneannen ve deden çok iyi ve tatlı insanlar. Sana gerçekten çok yardımcı olmuşlar. Anneannen ve dedenin senin okula gitmeni istemesi bence doğru. Okula neden gitmek istemediğini biliyorum. Kolun yaralı olduğu ve arkadaşlarının seninle dalga geçmesinden korktuğun için. İnsanların davranışlarını kafana takmamalısın çünkü hayatımızda hep böyle insanlar olur. Onların ne dediğine aldırış etmemeli ve yolumuza devam etmeliyiz. Okulda tanıştığın Misiko adlı arkadaşın sana gerçekten çok yardımcı oluyor. Ara sıra seni cesaretlendirmesi de gerçekten çok iyi. Hayatta her zaman böyle arkadaşlara ihtiyaç vardır.

Hiç yılmayıp çalışıp, kendini Japon hat sanatında iyileştirdin. Aslında senin öykünde gayret etmenin önemini ve sonuçlarını anladım. Çalışmanın sonucunda her şeyi başarabileceğimizi öğrendim. Hayatta ne kadar zorluk görürsek görelim, yaşamaktan hiçbir zaman vazgeçmemeliyiz.

Sevgiler...

ALİ SAVSA 6/D

BAY WONKA'YA MEKTUP

Merhaba Bay Wonka,

Ben Alper. On bir yaşımdayım ve Bornova'da oturuyorum. Sizi "Charlie'nin Çikolata Fabrikası" adlı kitaptan ve filminden tanıyorum. Şimdi de ikinci kitap olan "Charlie'nin Büyük Cam Asansörü" adlı kitabınızı okuyorum. Çikolatayı çok sevdiğim için iki kitap da çok ilgimi çekti. Kurduğunuz dünyaya bayılıyorum, keşke içinde yaşayabilseydim.

Fabrikanızda yaptığınız çikolatalar çok güzel. Çikolataları tüm dünyaya dağıtmanız çok iyi oluyor çünkü herkes sizin çok lezzetli çikolatalarınızın tadına bakabiliyor. Yalnız

Roald Dahl
CHARLIE'NİN
ÇİKOLATA FABRİKASI

çikolatalarınız biraz daha ucuz olsaydı tüm çocuklar daha rahat alabilirlerdi. Ayrıca cam asansörünüzü de çok seviyorum. Fabrikanızdaki şekerden yapılmış özel orman da çok değişik. İçerisinde bir yaşam oluşmuş ve her şey şekerden! Değişik neşeli cüceler de var. Ayrıca uzay otelini de çok sevdim, çok büyük ve ihtişamlı bir yer. Cam asansörle oraya gitme yolculuğunuz çok heyecanlıydı. Çikolatanızın neyden yapıldığını gizlemeniz de iyi olmuş çünkü başka insanlar tarifinizi çalıp aynısını yapabilir. Bir gün fabrikanıza gelmeyi çok isterim. Çok ilgimi çekti. Çikolataların hazırlanış şekli çok değişik. Özellikle hazırlarken paraşüt kullanmanız çok iyiydi. Cücelerin de neşe içinde çikolata üretmelerini seyretmek çok eğlenceli.

Dünyaya beş tane altın bilet gönderip şirketi gelecekte yönetecek kişileri seçmek fikri çok mantıklı idi. Bir gün ben de sizin gibi başarılı olmak

istiyorum. Aynı zamanda işinizi yaparken çok eğleniyorsunuz. Size çok uygun bir meslek olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Charlie ve siz çok iyi anlaşıyorsunuz. Gelecekte onun başa geçecek olması çok iyi bir şey. Kesinlikle şirketin gelişmesini sağlayacağından eminim. Charlie'nin ailesi de çok iyi ve ona destek oluyorlar. Eminim siz de Charlie'nin ailesini seviyorsunuzdur, onlar sizi çok seviyor. Babanızla sonunda barışmanıza da çok güzel olmuş. Sizin onu özlediğiniz kadar onun da sizi özlediğinden eminim. Umarım tekrar küsmezsiniz, ailelerde küslük olmamalı. Aileler küsseler bile hemen barışmalıdır. Size fabrikanızı daha da eğlenceli bir yer yapmak için bir öneride bulunacağım. Bence fabrikanızın içinde veya bahçesinde sadece çocuklara ayrılmış kocaman bir yer olmalı. İçinde salıncaklar ve bilgisayarlar olan bir yer. Çocuklar çikolataları yedikten sonra orada koşup oynamalı, salıncaklarda sallanmalı ve enerjilerini harcamalıdır. Sonra yorulunca bilgisayarlara oturup oyun oynamalı veya isterlerse ödevlerini yapmalı.

İkinci kitabı bitirince size tekrar mektup yazıp konusu hakkında neler düşündüğümü yazacağım. Üçüncü kitabı da yazdırırsınız umarım, merakla bekleyeceğim. Sevgilerimle,

ALPER KOKAÇOĞ 6/C

ESRARENGİZ KAHRAMAN

Sevgili Dipper,

Dipper sen benim için çok önemlisin çünkü en sevdiğim kitap kahramanlarından ve en sevdiğim çizgi dizi kahramanlarından birisin. Aynı zamanda ailen olan amcan Stan, kız kardeşin Mabel ve arkadaşların Sus ve Wendy dâhil. Hepinizi ayrı ayrı çok seviyorum. Kitaplarını okurken çok eğlendim ve pek çok macera yaşamış gibi oldum. Aynı zamanda çizgi dizilerinde benim için öyle oldu. Severek okudum ve izledim. Biliyor musun? Hep sizinle birlikte o maceraların içinde bulunmak ister ve Esrarengiz Kasaba' da yaşamak isterdim.

Hilekar'ı çok merak ettim sadece Cadılar Bayramı gecesi ortaya çıkan, bu kadar uzun ve korkunç biri olabilir mi ki? Ayrıca bedeni de şekerden yapılmış. Cidden tüm Cadılar Bayramı gecesi boyunca sizi kovaladı mı? Düşündükçe tırstım. Biliyor muydun? Ben de senin kadar olmasa da macera yaşadım. Sana benim okulumdan bir anı anlatacağım. Bir gün okula yürürken müzik dinliyordum. Sabah saat sekiz gibi orman sayılabilecek bir alanda yürüyordum. Kulaklığı kulağımdan indirdim sonra çat çat diye toprağa basma sesi duydum. Bir baktım sağıma bir şey yok soluma baktım bir şey yok. Okula doğru biraz daha yürüdüm ama yine aynı sesler daha şiddetli geldi. Yine sağıma baktım ve ne göreyim daha önce senin tutsak ettiğin Grengoblin. Hatırladığıma göre onun gözlerine bakınca en kötü kâbuslarımızı görüyoruz. Ben de uzaklaşmaya çalıştım ama arkamdan geldi. Ardından onun dikkatini çekebilecek şeyler bulursam ve sonra ağaçlık alana doğru atsam peşimi bırakır diye düşündüm. Koşarken bir anda da çantama bakıyorum ilgi çekici ne var diye. Heyecandan kalem kutumu attım. Havada yakaladı ve içindeki kalemleri parçaladı. Neyse ki yavaşlattım sonra gelmeye devam etti ben de bu ses çıkaran anahtarlığı attım. Anahtarlık yere düştü ve davul sesleri çıkarmaya başladı. Grengoblin'in de ilgisini feci

derecede çekti ve ağaçlık alana gitti. Ben de oradan hızlı bir şekilde okula doğru uzaklaştım. Okulda ders işledik teneffüste oyun oynadık derken okul bitti. Sonra aynı yoldan tekrar yürüyecektim ki önümde Grengoblin yere yatmış uyuyor. Ben de çaktırmadan sessizce yanından geçecektim başka geçecek yer olmadığı için. Tam geçecektim ki ayağıma bir şey dokundu. Baktım ve Grengoblin ayağıma dokunmuş.

Sonra ben bir anda depar attım ve kurtuldum. Çok korkmuştum.

Sevgili, Dipper senin sayende benim de hayal gücüm genişledi ve yeni kitaplarda maceralarını okumak için sabırsızlanıyorum. Esrarengiz dostum.

Görüşmek umuduyla...

MUSTAFA ATLAS BAŞARAN 6/C

YAZA MERHABA BAYRAMI

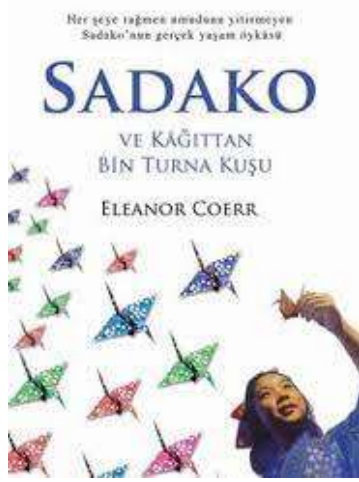
Mümkün olsaydı günümüzde olmayan bir bayram yaratmak isterdim, adı da yaza merhaba bayramı olurdu. Bu bayramın haziran ortasında olmasını isterdim. Neden dersiniz, çünkü bu tarihte okullar kapanır ve yaz başlar. İnsanlar için de yılın en güzel zamanı gelir.

O gün eğlenceli, heyecanlı ve neşe dolu fuarlar açılır. Bu fuarlarda yaz ile ilgili şiir yarışmaları gerçekleşir, resim sergileri açılır, dans gösterileri yapılır ve insanları çeken eğlenceli alanlar olur. Şiir yarışmalarında en çok beğenilen şiirlerin şairlerine para ödülü verilir veya ülkemizin birçok yerinde duyurulur. Bu sürede bütün aile bir araya gelir ve birlikte zaman geçirirler. Kimi aileler denize gider kimileri pikniğe gider, kimileri de ziyaret ederler. Bu bayramda önemli olan bütün sevilen insanlarla bir araya gelmektir. O gün sofralar kurulur ve aile üyelerinin en sevdiği yiyecekler hazırlanır. Genelde yaz meyvelerinden yapılan meyve salataları, kuleleri olur ve bunlar afiyetle yenir. Bu meyveleri çocuklar, bahçelere giderek kendi elleri ile toplarlar; fazla olanları ise ihtiyaç sahiplerine teslim ederler. Evlerde bahçelerin etrafına bir sürü sarı süs takılır çünkü sarı renk yazı temsil eder ve mutluluğu kast eder. Bahçeleri süsledikten sonra komşular davet edilip parti yapılır. Radyo ve televizyonlarda bayramla ilgili programlar yayınlanır.

Keşke bu bayram gerçek olsaydı ama en azından onun kadar güzel bayramlarımız var.

EMİR ÇİZMECİOĞLU 7/B

SADAKO'YA MEKTUP

Merhaba Sadako,

Ben İrem. 11 yaşımdayım. Evet, seninle aynı yaştayız. Senin ülkenden çok uzaklarda yaşıyorum. Sanırım sen Türkiye diye bir yer hiç duymamışsındır. Ben Türkiye'de İzmir şehrinde yaşıyorum. Aynı senin ailen gibi beni çok seven, beni hep mutlu etmeye çalışan anne, baba ve bir kız kardeşe sahibim.

Seni "SADAKO VE KÂĞITTAN BİN TURNA KUŞU" adlı kitaptan tanıyorum. Kitap beni çok etkiledi. Senin gerçek yaşam öykünün anlatıldığı bir kitap. Kitabı annem almış bana. Uzun bir süre odamdaki kitaplıkta onu fark etmemiştim, sonra bir ödev için elime aldım kitabı ve inan bitene kadar bırakamadım onu elimden.

Belki aynı yaşta olmamız çok etkilemiştir beni, belki de aynı senin gibi bir ailemin olması. Senin çok iyi ve tatlı bir kız olduğunu, bu yaşadıklarını hiç hak etmediğini düşünüyorum.

Lösemi olduğun öğrenilmeden önce yerinde duramıyor, koşmayı seviyor; hep hayaller kuruyor, küçük şeylerle mutlu oluyordun. Lösemi sonrası koşamadın, evine gidemedin. Hatta senin gibi lösemi olan arkadaşının öldüğünü öğrendin. Senin yerine kendimi koyuyorum. Yaşadıkların öyle zor ki. Ben sanırım senin kadar umutlu bakamazdım bu durumlara. Turna kuşlarını ben de çok severim. Senin Turna kuşu efsanen beni gerçekten çok etkiledi. Biliyor musun artık turna kuşlarını daha da çok seviyorum.

Keşke hiç hastalanmasaydın, hayat hiç adil değil. Hiçbir çocuğun bu acıları yaşamasını istemem. Ülkenize atılan atom bombası tüm bunlara neden oldu. Ülkeler niye savaşıyor, anlamıyorum. Keşke savaşlar hiç olmasa değil mi?

Hayatımı etkileyebilecek bir kitap sayesinde seni tanıdım. İyi ki bu kitabı okumuşum. Seni tanıdığıma çok mutlu oldum. Sana sevgilerimi gönderiyorum.

İREM TAMER 6/C

CHARLİE'YE MEKTUP

Roald Dahl
CHARLİE'NİN
ÇİKOLATA FABRİKASI

Sevgili Charlie,

Merhaba ben Türkiye'de İzmir şehrinde Özel Ege Lisesinde 6.sınıfta okuyan bir öğrenciyim. Adım Kağan Savran. Senin başkahraman olduğun Charlie'nin Çikolata Fabrikası adlı kitabı çok sevdiğim için defalarca okudum. Senin hikâyenden çok etkilendim. Sen sıkıntı içinde yaşamana rağmen her zaman düzgün kişiliğinden ödün vermedin. Ben senin imkânlarının ne kadar kısıtlı olduğunu görünce çok şanslı bir çocuk olduğumu fark ettim. İmkânların oldukça kısıtlı olmasına rağmen her zaman bu duruma olumlu bir biçimde baktın ailene zorluk çıkartmadın. Aynı zamanda Bay Billy Wonka'nın altın biletlerinden birinin sana çıkmış olmasına çok sevindim. Bu biletlerden dünya üzerinde sadece beş tane olmasına rağmen ve bunlardan birisinin sana çıkmasına rağmen

ailenin ekonomik durumunu düzeltmek için bu bileti bir başkasına belli bir para karşılığında satmayı düşündün. Bu çok fedakârca bir davranıştı. Bilet kazanan diğer çocukları ise hiç sevmeydim. Çünkü onlar, her isteği yerine getirilmiş, şımarık yetiştirilmiş çocuklardı. Üstelik anneleri ve babalarını üzüyorlar, onların hiçbir isteklerini yerine getirmiyor ve oldukça isyankâr davranıyorlardı. Çocuklar, anne ve babalarına bu altın çikolatalardan bir tanesini bulmaları için zorluyorlardı. Ancak bu durumun da sebebi sadece kendilerinin kişilikleri değil anne ve babalarının onlara küçüklüklerinden beri çok şımartması ve istedikleri her şeyi almış olmaları ve onların bu durum alışmış olmalarıydı. Doğal olarak da bu çikolatanın kendilerine çıkması için anne ve babalarının üzerinde fazlasıyla baskı kurdular. Bu arada tebrik etmek isterim ki fabrikada yapılan gezi boyunca beş çocuk arasından elenmeyen tek çocuk olmayı başarabildin senin kişiliğine ve davranışlarına hayran oldum her zaman ve her olayda doğru düzgün davranabildin ve bu düzgün davranışlarının karşılığında Bay Willy Wonka'nın çikolata üretmeyi bıraktıktan sonra fabrikayı sana devretmesini sağladı. Ayrıca sana bir şey sormak istiyorum fabrikada neler yaptınız, nereleri gezdiniz ve yıllardan beri kimsenin girmediği halde Bay Willy Wonka nasıl çikolata üretebiliyor ve bunları pazarlıyor? Bunları çok merak etim. Umarım bu konularda bana cevap vermende bir sakınca yoktur. Ben senin kişiliğine ve olaylar karşısındaki tutumuna hayran kaldım Ben de senin gibi her olayda doğru davranabilmeyi ve yapmam gerekenleri yapmayı çok isterim bazen bunu yapamadığımı biliyorum ancak senin gibi güzel örnekler benim daha doğru kararlar alabilmeme yardımcı oluyor. Sen çok iyi bir çocuksun seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Umarım her zaman mutlu olursun. Cevabını bekliyorum. Sevgiler...

KAĞAN SAVRAN 6/D

KÖTÜ KAPTAN AHAB

Sevgili Kaptan Ahab,

Bütün roman boyunca kendini haksızlığa uğramış, aşağılanmış biri olarak gösterdin ama aslında bacağını kaybetmen ve sonrasında bir sürü acı çekmen, en sonunda da hayatını kaybetmen senin hatalı bakış açısından kaynaklanıyordu.

Sen denizde yaşayan canlıların doğalarına saldırıda bulundun ve onların zarar görmesine neden oldun. Daha barışçıl ve çevreci bir tutum içinde olsaydın, bunlar olmayacaktı. Para için bacağını kaybettin ve üstüne intikam almak amacıyla hayatını kaybettin. Sana saldıran balina Moby Dick, sadece kendi canını korumaya çalışıyordu. Durup dururken sana saldıran o değil, sendin. Hem kendi hayatını hem de seninle çalışan mürettebatın hayatını hiç önemsemedin. Sadece kin ve öfkeyle hareket ettin. Moby Dick'in peşinden giderken diğer birçok balinanın, köpekbalığının hayatını kaybetmesine sebep oldun.

Biz insanlar doğanın düzenini bozmak yerine, canlıları korursak güzel bir dünyada güzel bir hayat yaşarız.

Ishmael senin ekibinin içindeki birinin ölümü için yapılan tabut ile karaya geri dönebildi, onun dışındaki herkes öldü. İyi ki Ismael karaya gelebilmiş ve bu hikâyeyi bizlere anlatabilmiş. Bu sayede Kaptan Ahab gibi kin tutan insanların kendilerine ve etraflarındakilere zarar verdiklerini anlamış olduk.

TUNA DEMİR 6/D

MİLLÎ ORTAK RESİM GÜNÜ

Saat akşam 8 gibiydi. Kültür ve Sanat Müdürlüğünde Başkan Yardımcısı olan Leyla Hanım o gün her zamanki gibi işlerini yapıyordu. Son yaptığı iş biraz daha uzun sürdüğünden mesaiye kalmıştı. Birkaç mesaiye kalan arkadaşlarının işleri bitmiş çıkıyorlardı, o sırada da Leyla Hanım, konuştukları konuya kulak misafiri olmuştu. "Kızımın okulunda geçen hafta resim yapmayı sevenler için bir etkinlik düzenlenmiş. Yuvarlak bir masaya oturan herkese bir kâğıt verilmiş. Herkes on beş dakika boyunca resim çizmiş ve sonra yanındakine vermiş. Herkes bunu kendi başlattığı kâğıt eline ulaşana kadar devam ettirmiş. Böylece tek kâğıtta otuz sekiz kişinin de katkısı olmuş. Bazı resimler çok güzel olmuş, bazıları komik ve bazıları da garip ama güzel. Herkes o kadar eğlenmiş ki anlatamam. Sonra bu resimleri panolara asıp sergilemişler. Benim kız anlata anlata bitiremedi valla. Evde benimle de yapmak istedi. Ben de kıramadım, bir de beraber evde yaptık. Gerçekten anlattığı kadar varmış. Siz de yapın bunu bence, çok zevkli." demiş Hande Hanım. O an Leyla Hanım'ın kafasına çok güzel bir fikir gelmiş. Neden bunu tüm Türkiye'de yapmayalım ve bunun için özel bir gün oluşturmayalım?

Ertesi gün bunun için tüm çalışmalara başlamış. Aklındaki şey aynı Hande Hanım'ın anlattığı gibi bir şeymiş ama bunun tüm şehirlerde olacak bir şey olmasını istiyormuş. Bir mekân belirleyip herkesin bir araya geleceği bir ortam oluşturmak istiyormuş. Koca bir yuvarlak masa koyarak herkesin sığacağı bir ortam yapmayı planlamış. Bunu hemen Başkan'a söylemiş. Başkan da çok beğenmiş bu fikri ve hemen işlere başlamışlar. Tüm Kültür ve Sanat Kurulu toplanmış. Leyla Hanım, fikrini onlara da söylemiş ve onlar da bu fikri beğenmiş. Detayları konuşmaya başlamışlar. Bu özel günün adını oy birliği ile "Milli Ortak Resim Günü" koymuşlar. Herkes Milli Ortak Resim Günü'nün çok eğlenceli ve çok güzel bir özel gün olacağını düşünüyormuş. Herkes, ülkenin sanatla ilgili etkinliklere ihtiyaç duyduğunu bildiğinden bugünün gerçekten gerekli olduğunda hemfikir olmuş. Hangi gün olacağını konuşmaya başlamışlar. Okullar açıldıktan birkaç ay sonra yapmaya karar vermişler. En son 26 Ekim olarak karar verilmiş. Milli Ortak Resim Günü bir aylık sürecin ardından resmi hâle getirilmiş ve halka açıklandığında neredeyse herkes çok sevinmiş.

26 Ekim günü gelip çatmış. Katılımcılar her geçen dakika artıyormuş. Sonunda başlamış etkinlik. Resim yapmayı pek denememiş bazı kişiler de katılmış bu etkinliğe, bir şans vermek istemişler. O kadar güzel resim yapmışlar ki gözlerine inanamamışlar, hiç böyle resim yapabileceklerini bilmiyorlarmış. Yeni arkadaşlar edinmiş olanlar da varmış tabi. Çok güzel resim yapan birinin resmini görüp büyülenen ve o kişiyi bulmaya çalışanlar da varmış. Arkadaşlarıyla ortak bir şey yapmak isteyenler için de çok güzel olmuş bu etkinlik. Uzun lafın kısası herkes "iyi ki"lerle ayrılmış bu etkinlikten. En güzel iyi ki de "İyi ki Leyla Hanım o gün mesaiye kalmış." diye içinden geçiren Başkan'ın "iyi ki"siymiş. Başkasının resmine ne ekleyeceğini düşünüp resme kendinden bir şey katarak ilerleyen bu etkinlik çok güzel bir şekilde bitmiş.

YAREN ÖZKAYA 7/B

Eraslan
Vakfı

